

MASTER NEGATIVE NUMBER

6017.41

*மன்றம்
மலர் 2, இதழ் 15
December 01, 1953*

Record no. 1039

Manram

Malar 2, ital 15

December 01, 1953

Record no. 1039

Raja Muthiah Research Library
3rd Cross Road, C P T Campus
Taramani, Chennai 600 113.

மன்றம்

இரா. நெடுஞ்செழியன், எம்.ஏ.

2

1 - 12 - 53

இத.

★ நாடு அனா 4

மாதமிருமுறை

வெளி நாடு அனா

உரிமைக்குரல்

வரலாற்றின் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும், உரிமைக்குரல் எழுப்புவோர் இருக்கவேண்டியிருக்கின்றன. உரிமைக்குரல் பாய்ந்த படிதான் இருந்திருக்கிறது. உரிமைக்குரல் அடக்க, அரசாங்கங்கள் தொடுத்த சட்டங்கள், சட்டிய சிறைச்சாலைகள், நீட்டிய துப்பாக்கிகள், பாய்ச்சிய குண்டுகள் பலப்பல. ஆனால் உரிமைப் போராட்டம் வளர்ந்திருக்கிறது; இந்தத் தலைகளை மீறிக் கொண்டு.

சிறு பொறி பெருந் தியாவதுபோல் ஒரேவாள் எழுப்புகிற உரிமைக்குரல் நாட்டின் விடுதலை முழக்கமாகியிருக்கிறது.

ஆதிக்க வெறியர்கள் முதலில் உரிமைப்போராட்டங்களை அவட்சியப்படுத்துவார்கள், ஆணவத்தோடு பார்ப்பார்கள், இழிவாகப் பேசுவார்கள், பழிச்சொற்கள் வீசுவார்கள், பின் சட்ட திட்டங்களைப் புரட்டுவார்கள், அடக்குமுறைகளால் தாக்குவார்கள். கொடுமைச் சிறைகளிலே, ரத்தவெள்ளத்தில் அடக்கிவிட முயலுவார்கள். ஆனால் எழுந்தருள் அடங்குவதில்லை. எழித்த மக்கள் விழுவதில்லை. இறுதியில் அடக்குமுறைதான் அடங்கியிருக்கிறது; அடிப்படைத்த சாம்பாஜியங்கள் சரிந்திருக்கின்றன; ஆர்பரித்த சர்வாதிகாரிகள் மிரண்டோடியிருக்கின்றனர், உரிமையாளர் வெற்றிபெற்றனர். வரலாறு திருப்பியிருக்கிறது, அந்த உறுதியாளர் காட்டிய உறுதிகண்டு.

திராவிடத்தின் வரலாறு திரும்புகிறது. “மில்லி எகாதிபத்தி யத்துக்கு அடிமைநாடாக, வடநாட்டு முதலாளித்துவத்துக்கு சந்தைக்காடாக, வர்ணாச்சிரம திட்டத்துக்கு ஏற்ற இடமாக, இனித் திராவிடம் இருக்காது” என்ற உரிமைக்குரல் எழுப்பப் பட்டிவிட்டது. அந்த உரிமைக்குரல் எழுப்பிய முன்னணி வீரர்களில் ஆறேபேர்—உரிமைப்போராட்டத்தில் முன்னின்று அடக்கு முறையின் தாக்குதலை எற்றுக்கொண்ட அவர்கள் சிறையினின் றும் மீண்டும் வெளிவந்துள்ளனர்.

உரிமைக்குரல் எழுப்பியவர்கள், உற்ற திராவிடம் தழைக்கப் பாடுபடுவோர், மங்காத வீரர்கள், பாப்புக்குழின் சின்னங்கள், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் தலைவர்கள்—அவர்கள் பேசு சில விடுதலைத் திறந்தது, பார்வையிலே இன்பத்திராவிடம் மலர்வதாகும்.

வாழ்க உரிமை வீரர்கள்! வாழ்க வளமார் திராவிடர்.

Bleed through.

1.12.53 செவ்வாய்க்கிழமை

வரவேற்கிறோம்

சிறைக்கதவுகள் திறக்கின்றன. அடைபட்ட ஓக்கிடந்த வீரர்கள் மீண்டும் வந்து, மக்களிடையே உலவுகின்றனர்.

திராவிடத்தை அடிமைப்படுத்தும் மில்லி ஆதிபத்தியத்தை எதிர்த்து, தென்னாட்டைச் சுரண்டும் வடநாட்டு முதலாளித்துவத்தை எதிர்த்து, நாட்டு மக்களை இழிவுபடுத்தும் வர்ணாச்சிரமத் திட்டத்தை எதிர்த்து, திராவிடத்தின் இதயக் குரலாம் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினர் தொடுத்த போரில்—மூன்று முனைகளில் ஒரே சமயத்தில் தொடங்கிய போராட்டங்களில் ஈடுபட்டு எண்ணற்ற வீரர்கள்—நாட்டின் இளங்காளைகள், தடியடி பெற்றனர், குண்டடி பட்டனர், தண்டிக்கப் பட்டார்கள்; சிறையில் அடைக்கப்பட்டனர். ஆனால் வீரர்கள் பணியில்லை, எதிர்ப்பு கண்டு சிரித்தனர். சிறைக்கூடங்களால் போராட்டத்தை அடக்கமுடியவில்லை, விலங்குகளால் விடுதலை எழுச்சியை தடுக்கமுடியவில்லை.

வடநாட்டு முதலாளித்துவத்துக்கு அறிகுறியாக, திராவிடத்தின் மண்ணிலே நிலவிய “டால்மியாபுரம்” என்ற பெயரை “கல்லக்குடி” என்ற அழகுதரும் தமிழ்ப்பெயராக மாற்றியமைக்கும் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டு, இந்து திங்கள் கடுந்தண்டனை பெற்று, மீண்டும் வெளிவரும் கல்லக்குடிப் போராட்டத் தலைவர் கருணாநிதியையும், அவருடன் பணியாற்றிய தோழர்கள் முல்லை சத்தி, கஸ்தூரி ராஜா, குமரவேல், குழந்தைவேல் ஆகிய வீரர்களையும் வரவேற்கிறோம், வாழ்த்துகிறோம், பாராட்டுகிறோம்.

அவர்கள் தந்துவிட்டுப்போன “கல்லக்குடி” என்ற பெயர் இன்னும் மாறுதிருக்கிறது. மாற்றியமைக்கும் துணிவு அரசாங்கத்துக்கு இல்லை. துப்பாக்கி வீரர்களுக்கும் தோட்டாக்களுக்கும், பயங்கரச் சட்டப்பிரிவுகளுக்கும் இவற்றையெல்லாம் மக்களிடம் பாய்ச்சிட வேண்டிய இரக்கமற்ற நெஞ்சமும், ஆச்சாரியா ரிடமும், அரசாங்கத்திடமும் இருந்தபோதினும், கல்லக்குடி பெயர் மாற்றியமைக்கப்படவில்லை. எனவே ஏற்றுக்கொண்டனர் என்றே எண்ணவேண்டும். மில்லி அதிபர் லால்பகதூர் சாஸ்திரியின் குறிப்பேட்டில் அது “டால்மியா புரம்” என்றிருந்தபோதிலும், மக்களின் கண்ணெதிரே “கல்லக்குடி” என்ற பெயரே காட்சியளிக்கிறது.

சென்னைச் சிறையிலிருந்து அறிஞர் அண்ணா, மதியழகன், சர்பத், நெடுஞ்செழியன், நடராசன் முதலிய ஐந்து தலைவர்களும் விடுதலை யடைந்துள்ளனர். அவர்களின்வரையும் வரவேற்கிறோம், வாழ்த்துகிறோம் மூன்றுமாதச் சிறைவாசத்தை ஏற்று அவர்கள் வெளிவந்த போதிலும், ஆச்சாரியார் அரசாங்கம் அவர்களை இத்துடன் விடுவதற்கு விரும்பவில்லை. தரப்பட்ட தண்டனைகள் போதாதென்று உயர்நீதி மன்றத்தில் ஆச்சாரியார் அரசாங்கம் கொடுத்தள்ள அப்பீல் இன்னும் எடுத்துக்கொள்ளப்படவில்லை. எனவே, அது விசாரணைக்கு வரும் பொழுது சர்க்காரின் சட்ட நிபுணர்கள், “கழகத் தலைவர்கள் கடுமையாகத் தண்டிக்கப் படவேண்டும்” என வாதிடுவார்கள். ஆச்சாரியார் அந்த முயற்சியில் வெற்றியடைந்தால், தலைவர்கள் மீண்டும் சிறைபுகலாம், ஓராண்டோ, இரண்டாண்டோ தண்டனை பெற்று. எனவே கழகத் தலைவர்கள் அடைந்துள்ள விடுதலை தற்காலிகமானதாகப் போய்விடலாம்.

கழகத் தலைவர்கள் மீண்டும் மக்களிடையே உலவுகின்றனர். அவர்களை வரவேற்கிறோம்! ஆச்சாரியாரின் முயற்சி என்னவாயினும், சட்ட மன்றத்தில் கிடைத்திடும் தீர்ப்புகள் எப்படியிருந்தபோதிலும், நமது கழகத்தலைவர்களுக்கு—நமது கழகத்துக்கு மக்கள் மன்றத்தில் கிடைத்திடும் தீர்ப்பைப்—வரவேற்பை—வாழ்த்தை எண்ணி நாம் பெருமைப்படுகிறோம்.

வகுப்புவாதம்

மலையாளச் சீமையில் சென்றவராம் முதன்

மந்திரி ஆச்சாரியார் சுற்றுப்பிரயாணம் செய்திருக்கிறார். அவருடைய பயணம் ஆட்டங்கொடுக்கும் தமது மந்திரிசபைக்கு ஆவ் பலம் சேர்ப்பதற்கே, அல்லது தமிழகத்தில் சென்றால்தான் தலைவலி பெறுபதேபோல் கருப்புக்கொடி காட்டி கண்டிக்கிறார்கள். இப்படி சேரன் ராஜ்யத்துக்குச் சிறிது போய் வரலாம் என்று நினைத்தாரோ, உண்மையான காரணம் நமக்குத் தெரியாது. ஆனால் அங்கு மலையாளம் சென்றும் அவருடைய கவலைகள், மனக்குறைகள், அச்சம், முதலியன நீர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை. திராவிடரீயக்கம் அவர் மனதில் மூட்டிய பயம், அங்கும் அவரை நிறல்போலக் கொட்டாந்திருக்கிறது. தூரம் போயும் திராவிடரீயக்கத்தைப் பற்றி அவரால் பேசாமலிருக்க முடியவில்லை. கோழிக்கோட்டில் பேசிய கூட்டத்தில் “திராவிடரீயக்கத்தினர் தமிழகத்தில் வகுப்புவாதத்தைப் பரப்புகின்றனர். அந்த வகுப்புவாதம் இவகு பரவக் கூடாது” என்று எச்சரித்திருக்கிறார். அத்துடன் மட்டுமல்ல, மேலும் ஆச்சாரியார் ஒரு வேடிக்கை காட்டியிருக்கிறார்.

கூட்டத்தைக் கூட்டி ஜாலஸ்தைத் காட்டு பவன் “எங்கே! ஒருதடவை கைகட்டி நங்கள் என்று கேட்டுக்கொள்வதைப் போல, வலிச் சண்டைக்குப் போய், முதுகிலே நாறு அடி பலமாக வாங்கிக்கொண்டு திரும்பும் கோழி, தெருவிலே போகும் வழிப்போக்கனைக் கூப்பிட்டு, “அதோ! இருக்கிறேன், அவன் மிக அயோக்கியன்! அவனைப் பார்த்து நீ இரண்டு தடவை திட்டிவிட்டுப்போ!” என்று கேட்டுக்கொள்வதைப்போல, தமிழகாட்டில் லக்ஷாவிட முன்னேற்றக்கழகத்தினர் தந்த அடிக்கை வானிலேகொண்டு, மலையாளத்தில் போய் நின்று, “அந்த வகுப்புவாதிகளைப் பார்த்து ஒருமுறை நீங்கள் நன்றாகச் சிரியுங்கள்! நீங்கள் சிரித்ததாக அவர்களிடம் போய் நான் சொல்லுகிறேன்!” என்று கேட்டுக் கொண்டுள்ளார். அதற்குக் கூடியிருந்தவர்

கள் என்ன செய்தார்கள் என்று பத்திரிகைகள் அறிவிக்கவில்லை. “என் இப்படிக்கேட்டுறார்? வேண்டுமென்றால் அவரோ சிரித்துவிட்டுப் போவதுதானே! அவருக்காக நாம் ஏன் சிரிக்கவேண்டும்! இதுவும் ஒரு அப்பாவின்! என்று அவர்கள் அவரைப்பார்த்துச் சிரித்திருக்கக்கூடும்.

ஆச்சார்யர்வாமிசுந்தரம், அவரைச் சேர்ந்த வர்களுக்கும் நம்மைப்பார்த்து வகுப்புவாதிகளே இன்று நேற்றல்ல, மிக நீண்டகாலமாகக் கூறிவருகின்றனர். திறமையான எதிர்வாதம் மீளத் தாமுடியாத நிலையில், நம்மீது அவர்கள் வீசும் வழக்கமான குற்றச்சாட்டுகளில் அதுவும் ஒன்று.

ஆச்சாரியார் கோழிக்கோடு கூட்டத்தில் ஆரியர்—திராவிடர் வேற்றுமைகளைப் பேசுவோர் வகுப்புவாதிகளெனக் கூறினார். அந்தப் பேச்சு வெளியான பத்திரிகைகளின் மறுபக்கத்தில், திருச்சியில் கூடிய சென்னை மாகாண பிராமணர்கள் மகாநாட்டில் தலைமை விடுத்த கே. எஸ். ராமசாமி சாஸ்திரியாரின் பேச்சு வந்திருக்கிறது. அவரும் “ஆரியர்—திராவிடர் வேற்றுமை பேசிடும் வகுப்புவாதிகளை அடக்கவேண்டுமென்று” பேசியிருக்கிறார். ஆச்சாரியார் முகம் மத்திரியாக, அரசியல் கூட்டத்தில் பேசியிருக்கிறார்; ராமசாமி சாஸ்திரியார் பிராமணர்கள் மகாநாட்டில் தலைவராகப் பேசியிருக்கிறார். இடத்திலும், பெயரிலும் வேறுபாடு இருந்தபோதிலும், இருவரும் ஒரே கருத்தைத்தான் பேசியிருக்கிறார்கள். ஒரே பிராமணவாதத்தில் உதித்தவரன் அல்லவா!

சமூகத்தில் காணப்படும் சாதிக் பேதங்கள், வர்ணசீரம் முறையில் உண்டான ஏற்றத் தாழ்வுகள், இவைகளால் உயர்சாதி எனக் கூறிக்கொள்வோர் மற்றவர் உழைப்பை உறிஞ்சிடும் தன்மை, இந்த அநீதிகளைக் கண்டித்தால் அது வகுப்புவாதமெனத் தூற்றப்படுகிறது. அவ்வாறு பேசுவோர் வகுப்புவாதிகளென்று எசப்படுகின்றனர். வகுப்புவாதம் பேசுவோர்,

வகுப்புவாதிகள் இரண்டுக்குமுள்ள வேற்றுமைகளை உவாசிகள் சுவாசியத்தில் வகுப்புவாதம் பேசுவோர் அனைவரும், வகுப்புவாதிகளாக மாட்டார்கள். வகுப்புகளின் பேரால் இதைக் கப்படும் கொடுமைகளைச் சுட்டிக்காட்டி உரிமை கேட்பவர்கள், வகுப்புகள் வேண்டுமென்று வாதிடுவோராக ஆகமாட்டார்கள்.

வகுப்புகள் பேரால் கடக்கும் அநீதியை—சரண்டல் முறையைக் கண்டித்துப் பேசுவோர் வகுப்புவாதிகள் எனக் குற்றஞ்சாட்டப்படுகின்றனர். ஆச்சாரியாரும், சாஸ்திரியாரும் அப்படிப் பேசுவது கூடாது எனக் கூறுகின்றனர். வகுப்புவாதம் கூடாது என்று சொல்லுகிறார்களே யொழிய, இந்த சாதிப் பாகுபாடுகள் ஒழியவேண்டும் என்று ஒத்துக்கொள்ளுகிறார்களென்றால், அது கிடையாது.

ஆச்சாரியார் ஆரியர்—திராவிடர் வேற்றுமை பாராட்டுவதைக் கண்டித்துப் பேசும்பொழுது “ஆரியன் என்றால் நல்லவன் என்று பொருள். ஆகவே ஆரியர்கள் வேண்டாமென்றால், நல்லவர்களை வேண்டாமென்றால் அந்தம்!” என்று முறையிடுகிறார். இந்தப் பேச்சின் உண்மையான நோக்கம் என்ன? ஆரியர், அவர்கள் பெயருக்கேற்ப மிக நல்லவர்கள், அவர்களுக்கு விசேஷமாக எதுவும் சொல்லக் கூடாது, என்பதுதானே!

ராமசாமி சாஸ்திரியார் இன்னும் புரியும் படி “சமூக நிலை, பண்டைக்காலத்திய நான்கு சாதிகள் அமைப்புக்கே திரும்பப் போகவேண்டும்” என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

இவ்ருடைய கருத்தும், பொதுவாக இந்த நாட்டிலுள்ள பிராமணத்தவர்களில் பெரும்பாலானவரின் விருப்பமெல்லாம், “சாதி வேற்றுமைகள் இருக்கவேண்டும், ஆனால் அந்த வேற்றுமைகளைப்பற்றிப் பேசக்கூடாது; பேசுவது வகுப்புவாதம், மாபெரும் குற்றம்” என்பதாகும்.

எப்பொழுதும், உயர்வு—தாழ்வு பேதங்களில் லாபமடைகிறவர்கள், அந்த பேதத்தைக் காப்பாற்ற பாடுபடுவார்கள்; அதேசமயத்தில் அந்தப் பேதத்தைப்பற்றி மற்றவர்கள் பேசுவதை விருமமாட்டார்கள்.

எழை—பணக்காரன் என்று பிரித்துப் பேசுவதை எந்த பணக்காரனும் விருப்ப

கிடில்லை, ஆனால் அதேசமயத்தில் எழை—பணக்காரன் என்ற பேதத்தைப் போக்கிவிடுவோமாம் என்றால் அதற்கு ஒத்துக்கொள்வதோ—பேசுதல் கூட சரியென்று சொல்வதோ கிடையாது.

ஆலைநிலை அல்லற்படும் தொழிலாளி, முதலாளி—தொழிலாளி வேற்றுமையைச் சுட்டிக் காட்டிப் பேசுகிறான். ஆலை முதலாளியோ அத்தகைய வேற்றுமைப் பேச்சுகள் கூடா தென்கிறான்.

ஆண்டான்—அடிமை முறையில், அடிமைகான் அதிகம் பேசுவான், பேச முடியாவிட்டாலும் சந்திப்பான் அந்த வேறுபாடுபற்றி ஆண்டான் கவலைப்படுவதில்லை, அவனுக்குக் கட்டமெதுவும் கிடையாததால்.

சமூகத்தில் காணப்படும் ஏற்றத்தாழ்வுகளைப் பற்றி, அந்த நிலைகளினால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள்தான் பேசுவார்கள். ஆண்டான்—அடிமை, பணக்காரன்—எழை, முதலாளி—தொழிலாளி, உயர்ஜாதி—காழ்த்தசாதி, ஆரியன்—திராவிடன், இந்தப் பிரச்சனைகளை யெல்லாம், அந்த முறைகளினால் லாபமடைந்தவர்கள், உழைக்காது வாழும் வகைப்பெற்றவர்கள், பேசுவதில்லை; பேசுவதற்கு அவசியம் இடையாத், பேசுவதினால் நஷ்டம்தான், எனவே தான் அவர்கள் இந்தப் பிரச்சனைகளைப் பேசுவது கூடாது என்று கூறுகின்றனர். அதனால் ஆச்சாரியாரும், ராமசாமி சாஸ்திரியாரும், ஆரியர்—திராவிடர், பிரச்சனை பேசுவது கூடாது, அது வகுப்புவாதம், என்று கூச்சலிடுகின்றனர்.

வகுப்புவாதம்! அதைப்பற்றி யாரும் பேசாதேவைதான். வகுப்புவாதம், பேசுவதால் வரவில்லை, அது சமூகத்திலே இருக்கிறது. நாட்டிலே, நகர்களிலே, கிழார்கள்ளிலே, சேரிப்புறங்களிலே, அது காணப்படுகிறது. நூற்றுக்கு மூன்று பேராக உள்ள ஒரு சமூகத்தினர் மட்டு, தாற்றுக்கு என்பது தொன்னூறு என்று கல்வியில் தேர்ச்சிப்பெற்றிருக்க, 100-க்கு 97 பேராக உள்ள பெருங்குடி மக்களிடையே தாற்றுக்கு பத்தி, பன்னிரண்டு என்று மட்டும் கல்வி பெற்றோர் விசிதம் இருக்கிறதே, அங்கே வகுப்புவாதமில்லையா?

உழைத்துப் பாடுபடுவான் ஊர் மூலையில், தாழ்த்தவனாக, திட்டப்பட்டாதவனாக, சேரிப்

புறங்களில் சிறு குழைசைகளில் அவதிப்பட; விதைக்காது அறுத்து, உழைக்காது உண்டு வாழும் கூட்டம் மட்டும் தனியாகத் தெருக்கள் அமைத்துக்கொண்டு, வாழ்க்கை வசதிகளுடன் கனித்திருக்கிறார்களே, அங்கே வகுப்பு வாதம் காணப்படவில்லையா?

கல் உடைக்க, புல் எடுக்க, கைவண்டி ஒழுக்க, கனமூட்டைகள் சுமக்க, கடும் வெய்யலில் விறகு உடைக்க, வெந்து விழும் தீயிலே இரும்பைப் பிடிக்க, ஒரு இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் மட்டும் வாடிட-வதைப்பட, மற்றொரு இனத்தினர் மட்டும் கல்வி யறிவு பெற்று, வாடாது வாழும் வகையறிந்து, கல்லூர்களைக் கச்சேசிகளோ, அரசாங்கப்பதவிகளோ, எங்கும் நிறை பிம்பங்களாக இருக்கிறார்களே, அதில் வகுப்புவாதமில்லையா?

“ஒவ்வொருவரும் அவரவர் குலத்தொழிலைச் செய்யவேண்டும், அதற்காகக் கல்விமுறையும் இருக்கவேண்டுமென” கல்வி யமைப்பிலும் வர்ணசூசிரமத் திட்டத்தைப் புகுத்த விரும்பினோர் அன்பர் ஆச்சாரியார், அந்த விருப்பத்தில் வகுப்புவாதமில்லையா?

வகுப்புவாதம் கூடாது என்றுமட்டும் கொக்கிக்கிறார்களே! வகுப்புவாதம் எங்கே யில்லாமற்போயிற்று? அவர்களுடைய உருவத்தில், பேச்சில், உடையில், பெயரில், எழுத்தில், எண்ணத்தில், வாழும் வகையில், கடைப்பிடிக்கும் பழக்கவழக்கங்களில், எல்லாவிதத்திலும் உயர்ந்தஜாதி—ஆரியர்—பார்ப்பனர் என்பதை வெளிப்படுத்தும்படியாகத்தானே இருக்கிறது! ஆச்சாரியார் சாஸ்திரிகள், சர்மாக்கள், ஐயங்கார் என்ற பெயர்கள் மறக்கப்பட்டனவா? மேனியில் ஊசலாடும் முப்புரி நூல்கள் எடுக்கப்பட்டனவா? இந்த நாட்டுக்குப் புறம்பான வேதகோஷம் நிறுத்தப்பட்டதா? “நம்மவான்” என்று தங்களுக்குள் பாராட்டிக்கொள்ளும் உரிமைகள் விடப்பட்டனவா? கிடையாதே!

ஆச்சாரியாரும் சாஸ்திரிகளும், வகுப்புவாதம் கூடாது என்றுதான் பேசுவார்கள். ஆனால் அதே சமயத்தில் வகுப்புகள் ஒழிந்துபோக வேண்டுமென்றால் ஒத்துக்கொள்ளமாட்டார்கள். வகுப்பு வேற்றுமைகள் காப்பாற்றப்பட்ட வேண்டியவைகள் என்று பாடுபடுவார்கள். அவர்கள் வகுப்புவாதம் பேசுவதில்லை, ஆனால் முதல்தர வகுப்புவாதிகளாக அவர்கள் விளங்குகின்றனர்.

ஆச்சாரியாரின் கடவுள்

பக்தி முறையில் எடுபட்டோர், கடவுளைப் பலவிதமாக நினைத்துப் பாடியுள்ளார்கள்; சிலர் கடவுளைத் தாயாகவும், சிலர் தந்தையாகவும் பாவித்தனர். ஆண்டாள் போன்றவர்கள் கடவுளைத் தம் காதலனை வைத்து, பக்தியும் காதலும் ஒன்றுபட பாடல்களை இயற்றினார்கள். ஆழ்வாராதிகள் தமது பெருமானை, சிறு குழந்தைப்பருவத்திலிருந்து ஒவ்வொரு பருவமாக வைத்துப் பாடிய பாடல்கள் உள்ளன. அதாவது பக்திமான்சனின் கற்பனையில் கடவுள் அம்மையாக, அப்பனாக, காதலனாக, காதலியாக, குழந்தையாக, நண்பனாக பல உறவு முறைகளில் வர்ணிக்கப்படுகிறார்.

இந்தக்காலத்து முதல்தர பக்திமானான ஆச்சாரியார்—அவர் தம்மைப்பற்றி அப்படித்தான் எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார்—அவர், கடவுளைப் பற்றி பாடும் பக்தி நாமாவளியில் ஒரு புதிய சொல்லை—புதிய பெயரைச் சேர்த்திருக்கிறார். கோழிக்கோடு கூட்டத்தில் கடவுளைப்பற்றிக் கூறும்பொழுது, “கடவுள் ஒரு இன்ஸ்பெக்டர் ஜெனரல்” என்று அறிவித்துள்ளார்.

பக்தி நாமாவளியில் பெயர்கள் தரும் பொழுது சில முறைகளை வைத்துக்கொண்டு தருவார்கள். சிறு குழந்தைக்கு ஆதரவாயிருக்கும் தாயைப்போல, கந்தையைப்போல, தமக்கும் கடவுள் ஆதரவாயிருக்கவேண்டுமென்று “அம்மையே! அப்பனே!” என்று பாடினார்கள். இந்த உலகில் அன்பால், ஆதரவால், மிகவும் உயர்த்திச் சொல்லப்படும் உறவுமுறைகள் பக்திமான்களின் கற்பனையில் கடவுளுக்கும் உண்டாக்கித்தரப்பட்டன. அதனால் கடவுளை “அம்மையே! அப்பனே!” என்று வேண்டினார்கள். ஆனால் இன்று ஆச்சாரியார் கடவுளை ஒரு இன்ஸ்பெக்டர் ஜெனரலாக ஆக்கிவிட்டார்! காரணம் என்னவோ தெரியவில்லை. இன்ஸ்பெக்டர் ஜெனரல் என்றால் ஆச்சாரியாருக்கு மிக ஆதரவளிக்கும், அன்பு பாராட்டும், அபயமளிக்கும் இடமாகத் தோன்றுகிறது போலும்!

எது எப்படி யிருந்தாலும், ஆச்சாரியாருக்கு கடவுள் ஒரு இன்ஸ்பெக்டர் ஜெனரலாக இருக்கிறார்; இன்ஸ்பெக்டர் ஜெனரல் ஒரு கடவுளாக இருக்கிறார்!

அரசாங்கம்பற்றி !

தங்களுக்கு இன்னல் விளைக்கும் அரசாங்கத்தை மாற்றியமைக்கும் உரிமை மக்களுக்கு இருக்கவேண்டும். மக்களின் பிரதிநிதிகள் கூறுவது நீரோ போன்ற மன்னனுக்குப் பிடித்ததில்லாமலிருக்கலாம், ஆனால் மக்களுக்கு நன்மையாக இருக்கும். மக்களின் உரிமைகள் அலட்சியப்படுத்தப்பட்டால்—மறுக்கப்பட்டால், நீரோ போன்ற எதேச்சாதிகாரிகளின் கொடுங்கோன்மை அளவுகூடந்து போய்விடும். ஒரு தனிப்பட்ட மனிதனுடைய பெருமைக்காக, அனுகூலத்துக்காக, மனமகிழ்ச்சிக்காக ஒரு அரசாங்கம் நடத்தப்படுகிறதென்றால், அந்த அரசாங்கத்தை அல்லது அரசியல் அமைப்பையே மாற்றியமைப்பது முக்கிய வேலையாகும்; இதனால் அப்பவருக்கு சங்கடங்கள் உண்டாகிறதென்றாலும், அதைப் பொருட்படுத்தக் கூடாது.

“உண்டாக்குகிற உரிமையுள்ளவனுக்கு, அதை நீக்குகிற உரிமையும் இருக்கவேண்டும்” என்பதை எல்லோரும் ஒத்துக்கொள்ளுவார்கள். உதிலும் அரசாங்கம் மனிதனால் உண்டாக்கப்படுவது மட்டுமல்ல, மனிதனுக்காக உண்டாக்கப்படுவது; எனவே மக்களின் விருப்பத்தினால் ஒரு அரசாங்கம் அமைக்கிறதென்றால், மக்களின் விருப்பத்துக்கு அது மாறுபடுகிறபொழுது அது விசேஷமல்ல, அல்லது விலக்கப்படவேண்டும் இத்தகைய மாறுதல்களினால், சமூகத்தின் அமைதி கெட்டுவிடுமென்று சிலர் சொல்வார்கள். ஆனால் அவர்கள் ஒன்றை நன்றாகத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்; மக்களின் நலத்துக்கு உண்டாக்கப்பட்ட அரசாங்க அமைப்பு, மக்களுக்குத் தீங்கு கரும் கருவியாக மாறிவிட்டால், நீதி தவறிவிடுகிறது. நீதி தவறிய இடத்தில், அனுமதிக்கு இடமில்லை.

—ஆல்கொன்னன் சின்னி
“அரசாங்கம்பற்றிய குறிப்புகள்” என்றநூல்.

ஆளுகிற உரிமை மக்களிடமிருந்து பெறப்படுகிறது. ஆள்பவர்கள் தங்கள் கடமையை மறந்து, எதேச்சாதிகார முறையில் நடந்தால், அந்த ஆளுகிற உரிமையை இழந்துவிடுகிறார்கள். அப்படி அவர்களிடமிருந்து அகன்ற உரிமை மக்களை வந்தடைகிறது. பிறகு மக்களை அரசாங்கத்தைப் புதுப்பிக்கவும், சட்ட திட்டங்களை நிரணயிக்கவும் ஆன பெரியதொரு சட்டசபையாக ஆக்கிவிடுகிறார்கள்.

—ஜான் லாக்
“அரசாங்கத்தின் குறிக்கோள்”

வரலாற்றில் மிகப்பெரும் கொடுங்கோலர்களாக விளங்கியவர்களில் வாம், முதலில் மிக நல்ல முறையில்தான் ஆள ஆரம்பித்திருக்கின்றனர், ஆனால் அதிகாரத்தின் அளவு, அவர்களின் இதயத்தையும் அறிவையும் கெடுத்துவிடுகிறது.

—எட்மண்ட் பர்க்

பண்டைக்காலப் போர்க்கருவிகள்

தமிழகம் சீரும் சிறப்பும் பெற்றிருந்த பண்டைக்காலத்தில், அதன் வீரம் எத்திசையிலும் வெற்றியைத் தந்துகொண்டிருந்தது. தமிழரின் வீரம் சுழத்திலிருந்து இமயம்வரையில் பரவியிருந்தது. கரிகாலன்வரன் சுழத்திலிருந்து இமயமலைவரையில் வென்று, தன் வீரத்தின் சிறப்பாகவும், வெற்றியின் அறிஞரியாகவும் இருக்கும் வண்ணம், இமயமலையில் புலிக்கொடியைப் பொறித்துவந்தான். இமய வரம்பன் கெடுஞ்சேரலாதன் என்ற சேரமன்னன், இமயத்தில் வீற்கொடியைப் பொறித்து பீண்டான். அவன் மகன் சேரன் செங்குட்டுவன். கங்கைக்கரையிலே கனகவிசயரைத் தோற்கடித்து, இமயம் சென்று, கண்ணகி உருவத்திற்குக் கல்லெடுத்துவந்தான். ஆரியப் படைகடந்த கெடுஞ்சேரலாதன் என்ற பாண்டிய மன்னனும், எதிர்த்து நின்ற ஆரியப் படைகளை வென்று, இமயத்தில் மீன்கொடியைப் பொறித்துவிட்டு, வெற்றிவாகையோடு திரும்பினான்.

இவர்கள் எல்லோரும் தம் தோள்வலியைத் துணைவலியை நம்பிச் சென்றார்களேயொழிய, ஆண்டவனிடம் வரங்கேட்டு, வாத்தைப் பெற்றுக் சென்றவர்களல்லர். வாயுவாஸ்திரம், வருணாஸ்திரம், அக்கினியாஸ்திரம் போன்ற அஸ்திரங்களை, யாகங்கள் செய்து பெறுவது என்ற கற்பனைக் கதைகளை நம்பிக் காலத்தள்ளியவர்களல்லர்; அத்தகைய கற்பனைக் கதைகள் நாட்டில் வளராத தமிழ்ப்புலவர்கள் பாடியதுமில்லை; தமிழரசர்கள் அவற்றிற்கு ஆதரவு அளித்ததுமில்லை. அத்தகைய கற்பனைக் கதைகளைக் கட்டிவிட்டவர்களும், அவற்றிற்கு ஆதரவு அளித்துப் போற்றிக் காப்பாற்றி, உண்மை என நம்பி வாழ்ந்தவர்கள் ஆரிய அரசர்களேயாவர். பண்டைக் தமிழிலக்கியங்களில், வரங்கேட்டு வாங்கும் கற்பனைப் பர் ஒன்றிரண்டு காணப்பட்டா

லும், அவை தமிழ்ப் புலவர்களின் உள்ளத்தில் உதித்த கற்பனைகள் அல்ல; ஆரியக் கதைகளால் நுழைந்தவைகளேயாகும்.

பண்டைக்காலத் தமிழ் வேந்தர்கள் மனித முயற்சியால் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட முறைகளை யும், வசதிகளையும், கருவிகளையும் கொண்டு போரிட்டு வந்தார்களேயொழிய, கடவுளின் வரப்பிரசாதத்தை நம்பி, எந்தப் போரையும் நடத்தியதாகத் தெரியவில்லை.

தமிழர்கள் பறக்கும் மாடு, மறையும் குதிரை, வெட்ட வெட்ட வளருர யானை, கொல்லக் கொல்ல உயிர்ப் பெற்றெழும் வீரர்கள், வாயு வாஸ்திரம் வருணாஸ்திரம், அக்கினியாஸ்திரம் போன்ற அஸ்திரங்கள், மலை, மரம், மேடு, பள்ளம், தண்ணீர், ஆறு, கடல் ஆகியவற்றையெல்லாம் அழித்துச் சுற்றிக்கொண்டு வந்து அம் புறத்துணியில் புஞ்சுதுகொள்ளும் அம்புகள், ஒன்று பத்து நூறு ஆழிநக் கோடியாக விரிந்து எழும் பாணம் முதலிய கற்பனைக் கருவிகள் தமிழர் நாகரிகத்திலே இடம்பெற்றதில்லை.

தமிழர்கள், தேர், யானை, குதிரை, காலாள் முதலிய நால்வகைப் படைகளைக்கொண்டு தான் போரிட்டுவந்தனர். கடலரண், காட்டரண் நீரரண், மலையரண், மதிலரண் போன்ற பல பாதுகாப்புக்களைக் கொண்டிருந்தனர். பண்டைக்காலத் தமிழர்கள் கையாண்ட போர்க் கருவிகளின் பெயர்களைக் கேட்டால், அவர்களின் அறிவின் தெளிவும், ஆற்றலின் விளைவும், புலப்படுகின்றன. அவைபற்றிய குறிப்புகள் இலக்கியங்களில் ஆங்காங்குச் சிதறிக் கிடக்கின்றன.

அவர்கள் கையாண்ட போர்க்கருவிகளில் வளைவிற்போறி என்பது ஒன்று. இதில் அம்புகளைக் கோர்த்துவிட்டால் இது துப்பாணை வளைந்து, அம்புகளை மிக விசையுடன் எதிரிக

னின் மேற் செலுத்தும். கருவிவாகம் என்ற பொறி, இது குரங்குபோலிருந்து, இதனிடம் நெருங்குவார்களேப் பிடித்து, இறுக்கிக் கொன்றுபோடும் கல்லுமிழ்கவண் என்பது உருண்டைவடிவான சுருங் கற்களை எதிரிப் படையினர்மீது மிக விசையாக எறியப் பயன்படுத்துவது. கல்லிகூடை, இடங்கணி என் னும் பொறியில் பொறுத்தி எறிவதற்கான கற் களைக் குவித்து வைத்துக்கொண்டிருக்கும் கூடையாகும். இடங்கணி என்பது கற்களைப் பெருவாரியாகத் தூக்கிச் சிதறி வீசும் பொறியாகும். நூண்டில் என்பது மதிலின்மேல் ஏற முயலுவார்களைச் சிக்கவைப்பதற்காக அகழி மிலே மிக்க விட்டப்படும் ஒரு பொறி; அதில் யாரேனும் அகப்பட்டார்களேயானால், அவர்களை அப்படியே மதிலுக்கு மேலே அது தூண்டலின் உதவியால் இழுத்துக் கொண்டுபோடுவார்கள். தொடக்கு என்பது மாற்றரின் கழுத்தில் வீசி இழுக்கும் இருப்புச் சங்கிலி. ஆண்டிலையுப்பு என்பது சேவல் வடிவாகச் செய்யப்பட்டிருக்கும், அதனை மேலே பறக்கவிட்டு மாற்றரின் தலையில் மோதவிடுவார்கள்; அது யார் தலையிலேனும் மாட்டிக்கொண்டால், அவர்கள் உச்சியைக் கடித்து, தலையோடு பிடுங்கிவிடும். கவை என்பது அகழியை விட்டுக் கரை ஏற முயலுபவர்களை மீண்டும் அகழியிலேயே தள்ளுவதற்குப் பயன்படுத்தும் கருவி. கழு புதை என் பன அம்புகளைச் சேர்த்து வைத்துக்கொள்வ தற்கான அம்புக் கட்டுகளாகும். ஐயலித்துலாம் என்பது கோட்டைக்கதவுகளின் முன்னால் வைக்கப்பட்டிக், கோட்டைக் கதவுகளைப் பகைவர் நெருங்காவண்ணம் அம்புகளை அவர்கள் மேல் தூவுவதற்காகப் பயன்படுத்தும் பொறி. கைப்பெயர் ஊசி என்பது மதிலின் மீது ஏறி, மதிலின் தலையைக் கைகளால் பற்றும்போது, அப்படி பற்றுவது கைகளை கோக்கிக் குத்துமிருப்பு ஊசியாகும். எரிசிரல் என்பது மீன்கொத்திப் பறவை போன்று அமைந்து, மாற்றரின் கண்களைக் கொத்துவ தற்காகப் பயன்படுத்தும் கருவி. பன்னி என் பது மதிலின்மேல் ஏறிவந்தவரைக் கழித்துப் போடுவதற்கான, கொம்புடைய பன்றியின் உருவம்போல் அமைந்த இருப்புப்பொறி. பனை

என்பது மூங்கில் போன்று இரும்புக்கம்பி பொறுத்தப்பட்டு, பகைவர்களை விடாமல் அடிப்பதற்குப் பயன்படுத்தும் கருவி. இவையே யன்றி வீரர்கள் எந்தியிருந்த கருவிகளும், பயன்படுத்திய பொறிகளும் பல்பல. வில், அம்பு, எழு, சீப்பு, கணையம், கோல், சூத்தம், வேல், சதக்கனி, தள்ளிவேட்டி, களிற்றப் பொறி, விழுங்கும் பாம்பு, கழுத்துப்பொறி, புலிப் பொறி, குட்பாம்பு, சகடப்பொறி, தகாப்பொறி, அரிநூற்பொறி, குருவித்தலை, பிண்டியாலம், சூலம், மழு, வாள், கவசம், தோமரம், கதை, தண்டம், நாராசம், இருப்பு முள், கழுமுள், கூன்வாள், சிறுவாள், கோடுவாள், அரிவாள், ஈர்வாள், உடைவாள். கைவாள். கணையம், சுழல்படை, கோடாலி, தோட்டி, வேல், வச்சி ரம், குறுந்தடி, ஈட்டி, கவண், சிறுவாளம், பெருஞ்சவளம், சக்கரம், கன்னம், உளி, பாசம், தாமணி, சாலம், ஊசி, முசுண்டி, முசலம், அள், பலகை முதலியன அவைகளின் குறிப்பிடத் தக்கவையாகும்.

தமிழர்கள் எடத்திய பெரும்போர்களை விரித் துக்கூறும் நூல்கள் பல சங்ககாலத்தில் இருந்தன. அவைகளில் மிக முக்கியமானவை, சேர மன்னர்களின் போர்ச் சிறப்புகளைக் கூறும் பதிற்றுப்பத்து. சேர அரசன் ஒருவனின் படை யெழுச்சையைக் கூறும் செங்கோன் தரைச்சேலவு பெருஞ்சேரலாரும்பொறை என்பவனின் படை யெடுப்பைக் கூறும் தகடூர்யாத்திரை, பொது வாகத் தமிழரின் வீரத்தை விளக்கும் புறநானூறு, செங்குட்டுவனின் வடகாட்டுப் படையெடுப்பைக் கூறும் சிலப்பதிகாரம் முத லியன முக்கியமான நூல்களாகும்.

தமிழ் வீரர்களின் சிறப்பையும் வீரத்தையும் தந்த நூல்களை புராண இதிகாசங்கள் மறைத்து விட்டன என்பதை அறியும்போதும், மேலே சொல்லப்பட்ட கருவிகளையெல்லாம், வஞ்சகக் கால் தூப்பை பணியவைத்துவிட்டது என்பதைப் படிக்கும்போதும், உண்மையான தமிழ் உள்னம் படைத்தோருக்கு முகலில் எக்கம் பிறக்காமலிருப்பதில்லை; பின்னர் எழுச்சி ஏற் படாமலிருப்பதில்லை!

போர்முடிவை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்த அரபுநாட்டுப் படைத்தலைவன் ஒருவனுக்கு குதிரைப்போர் தேவைப்பட்டது. தங்கியிருந்த கிராமத்திலிருப்பவர்களிடம் குதிரையை வாங்கும்படி சொன்னான். அவனைச் சேர்ந்தவர்கள் அந்தக் கிராமத்திலிருக்கும் குதிரைகளை யெல்லாம் பார்த்து, கடைசியாக இரண்டு குதிரைகளைப் பிடித்து வந்தார்கள். குதிரையின் சொந்தக்காரர்கள் இருவருக்கும் குதிரைகளைக் கொடுக்க மனமில்லை. எனவே, “அது கொஞ்சம் கால் நொண்டி”, “ஒடினால் இரைப்புத் தட்டும்”, “இது படைத்தலைவருக்கு ஏற்றதல்ல” என்று இரண்டுபேரும், தம்தம் குதிரைகளைப் பற்றிக் குறைவாகச் சொல்லிக்கொண்டார்கள். இரண்டு குதிரைகளில் எது நல்ல குதிரையென்று கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை.

கடைசியாகப் படைத்தலைவன் அவர்களைப் பார்த்து “உங்கள் குதிரைகளை ஒட்டிக்

யார் எழுப்புவது?

பாகவதர் மிக அருமையான கதா காலட்சேபம் ஒன்றை நடத்திக்கொண்டிருந்தார். ஆனால் கூடியிருந்த மக்களோ அந்த காலட்சேபத்தில் அதிகம் ஈடுபட்டிருந்ததாகக் காணப்படவில்லை. அந்த பகவத் கதையில் உருக்கமான கட்டங்கள் வந்தபோதும், பல அரிய விஷயங்களை அவர் சொன்னபோதும் கொஞ்சங்கூட ரசிக்காமல், கூட்டம் பேசாமல் இருந்தது. தனது காலட்சேபத்தைக் கொஞ்சம் நிறுத்தி விட்டு, பாகவதர் மூக்குக் கண்ணாடியைத் தளர்த்திக்கொண்டு சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார். முதல் வரிசையில் உட்கார்ந்திருந்த ஒருவர் சாய்ந்து தூங்கியபடி, பலமாகக் குறட்டைவிடுவதைப் பார்த்தார். பாகவதருக்கு அடங்காத கோபம் உண்டாயிற்று. தூங்குவருக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்த சிறுவனைப் பார்த்து, “ஏண்டா, தம்பி! சபையில் உங்க மாமா இப்படிக்குறட்டை விடுகிறாரே! எழுப்பி உட்காரவைக்கக் கூடாதோ?” என்று கடிந்துகொண்டார்.

அதற்குப் பையன், “நீங்கள்தானே அவரைத் தூங்கவைத்தீர்கள், ஆதலால் நீங்கள்தான் அவரை எழுப்பவேண்டும்” என்றான்.

கொண்டு பந்தயமாக வாருங்கள். எந்தக் குதிரை முன் வருகிறதோ அதை நான் எடுத்துக்கொள்ளுகிறேன்” என்று சொன்னான். இருவரும் உடனே ஒத்துக்கொண்டார்கள். பந்தயத்தில் முதலில் வந்தால் குதிரையை இழக்கவேண்டியிருக்குமாதலால், அவர்கள் மெதுவாக வருவதற்கே முயற்சிப்பார்கள். என்பதைக் கண்டுக்கொண்ட படைவீரர்களில் ஒருவன் படைத்தலைவனிடம் போய் அந்தப் பந்தயத்தில் உண்டாகும் தவறைச் சொன்னான். “தலைவரே! நீங்கள் சொல்லுகிறபடி பந்தயம் விட்டால் தேர்ந்துப்போகவே, ஒவ்வொருவரும் முயற்சிப்பார்கள். அதனால் திறந்த குதிரை எதுவென்று பொறுக்கமுடியாது.”

“அப்படியொன்று நடக்காது, நான் விடப் போகிற பந்தயத்தில் ஒருவர் குதிரையை வாங்கி இன்னொருவரிடம் கொடுத்து ஒட்டச் சொல்லப்போகிறேன்!” என்று படைத்தலைவன் பதிலளித்தான்.

(முன் இதழ் தொடர்ச்சி)

ஆன்செம் பாதிரியார் மேலும் தொடர்ந்தார். அவர் குரல் நடுங்கியது. “நேப்பிள்லி உள்ள தலைமையிடத்துக்குத் தூதுவன் ஒருவன் போயுள்ளான். மதவிரோதக் குற்றம் கண்டு பிடிக்கும் அலுவலரார் நாளை இங்கு வந்து...”

ஒளி வீசிக்கொண்டிருந்த புருனேவின் முகம் மங்கியது. பாதிரியாரின் தோளில் தன் கையை மெல்லவைத்து, “ஐயா! நான் என்னசெய்ய வேண்டும் என்று சொல்லுகிறீர்கள்? மதவிரோதக்குழுவின் கொடுமைகளிலிருந்து தப்ப என்னைப் போய் சொல்லவைக்க மாட்டார்கள்ல்லவா?”

“ஒடிப்போய்விடு! ஒடிப்போய்விடு! இன்னும் போதுமான நேரம் இருப்பதால் ஒடிப்போய்விடு! ஓ, என் அருமை மகனே! சித்தவதை மரத்தில் கட்டிவைத்து, உன்னுடைய எலும்புகள் நொறுக்கப்படுவதையும், உன்னுடைய இளமை துறம்பும் முகம் வலிதாங்காமல் கோணுவதையும் என்னால் பொறுத்துக் கொண்டு பார்க்க இயலாது. ஓ! நான் அதைப் பார்த்திருக்கிறேன்! பலமுறை பார்த்திருக்கிறேன்” என்று மெல்லிய குரலில் பேசுகி, மேல்பேச நா எழாமல் அப்படியே அசைவற்று இருந்துவிட்டார் ஆன்செம் பாதிரியார். திராட்சைக் கொல்லையை நோக்கி யாரோ வருபவரின் காலடியோசையைக் கேட்டவுடன் அவர் வாரிச் சுருட்டி எழுந்து, விரைவாகப் போய்விட்டார்.

ஜியார்ட்லே புருனே, கடலைநோக்கிப் பார்வையைச் செலுத்தியவண்ணம், மேற்கொண்டு ஒருமணிநேரம் அங்கேயே தங்கியிருந்தான். அவனுடைய இதயம் துடிதுடித்துக்கொண்டிருந்தது. எப்படி விரைவாகத் தப்பிப் போகலாம் என்பதுபற்றிய ஆழ்ந்த சிந்தனையில் இருந்தான். திடீரென்று அவ

னுடை! முகம் ஒளிபெற்றது; புன்சிரிப்பு அவனுடைய உதடுகளிலே பூத்தது. உடனே எழுந்து நின்றான். “பாதிரியார்களே! நான் ‘நோவாவின் படகை’ விட்டு அகல்கிறேன்; ஏனென்றால், அது இனி எனக்குப் பாதுகாப்புத் தரும் படகாக இல்லை!” என்று கூறிக் கொண்டே தன் அறையை நோக்கி நடந்தான்.

இரவில் எல்லோரும் உறங்கிக்கொண்டிருந்த பொழுது, ஜியார்ட்லே மெல்ல எழுந்தான். தன் இடுப்பில் அங்கியின்மேல் சற்றியிருந்த கறுப்புத் துணிப்பட்டையை அவிழ்த்தான். அதன் ஒரு முனையை சாளரத்தின் சட்டம் ஒன்றில் முடிந்துவிட்டு, அதனைப் பிடித்துக் கொண்டு சாளரத்தின் கிறுவழியாக வெளி யேறி, மெல்ல ஒசையெழுப்பாமல் தரைபய நோக்கி இறங்கினான். பிறகு வடக்குநோக்கி விழுகிறான் என்று விரைந்து சென்றான், விடுதியின் கட்டுப்பாடுகளிலிருந்தும், தண்டனை யின் கொடுமைகளினின்றும் விடுபட்டோம் என்ற விடுதலையுணர்ச்சியுடன் எங்கே போகிறோம் என்று தெரியாமல் போய்க்கொண்டே இருந்தான்.

மறுநாள், நேப்பிள்லி உள்ள தலைமை மடத்தின் மண்டபத்தில் கூடும் - மதவிசாரணைக் குழுவின் முன் கொண்டுவரப் பிறுத்துவதற்காக, ஜியார்ட்லேவைப் பிடிக்க, எவ்வளவுகள் வந்தார்கள். ஜியார்ட்லேவின் அறைக்குச் சென்றார்கள். அறை வெற்றிடமாகக் காட்சி யளித்தது. ஜியார்ட்லே தப்பி ஒடிவிட்டான் என்பதை அறிந்துகொண்டார்கள். என்றாலும் மதவிசாரணைக் குழுவினர் அவனை வானர விட்டுவிடவில்லை. அவனைக் கிருஸ்துமதத்தை விட்டு விடக்கி, அவனுடைய உடலையும், உயிரையும் பேய் பிடித்துக்கொள்வதாக என்று சாபமிட்டவும் செய்தார்கள். ஜியார்ட்லேவோ

உறுதியுடனும் உணர்ச்சியுடனும் அபினை
மலைகளை நோக்கி நடந்தவண்ணமிருந்தான்.

புருளே காலநடையாகவே நடந்ததென்றும்,
ஆங்காங்கு இடைக்கும் வழிப்போக்கு வண்டி
களில் ஏறிச் சென்றும் சென்றதொலையு கடந்
தான். இறுதியாக நகரம் ஒன்று அவன் கண்
முன் எதிர்ப்பட்டது. அப்பொழுதே நகருக்கு
நுழைந்தால், பலர் தன்னை யார் என்று
கேள்விகேட்க இடமேற்படும் என்று கருதி,
பொழுது சாயும்காலம்வரையில் நகருக்கு
வெளியே தங்கியிருந்து, இருட்டினதும் நகருக்கு
நுழைந்தான். ஏதோ சூறும் செய்யுமிட
டவன்போலவும், நீதிக்குப் பயந்த ஒடுபவன்
போலவும், ஒளிந்த ஒளிந்து, யார் கண்ணிலும்
படாவிண்ணம் போய்க்கொண்டே யிருந்தான்.

அந்தக்காலம் மதகுநடம்பிக்கை பெரும்பா
லான இடங்களில் செக்கோலோச்சிய கால
மாகும். குருமார்களுக்குப் படிந்த நடந்து,
கோயிலுக்கு இடைவிடாமல் சென்றவருபவர்
கள், எவ்வளவு பெரிய சூற்றழிமழத்த சூற்ற
வளிகளாக இருந்தேபாதிதும், அவர்கள்
குற்றவாளிகளாகக் கருதப்படுபவரில்லை; ராணய
மன்றவர்களுக்கே கருதப்பட்டனர். அந்தச்
செயல்களைச் செய்யாதவர்கள், எவ்வளவு ராணய
மாக நடந்தேபாதிதும், அவர்கள் குற்றவாளிக
ளாகவேக் கருதப்பட்டனர். விடுதலை வேட்கை
புணர்வு வெற்றிபெற்று, கிருத்தவபதம் மென்
மையானதாகவும், பாரத் கோக்கமுடையதாக
வும் ஆக்கப்படுமல் காலம் வரையில், கிருத்தவ
நாடுகளில், மதமாதபாடுடையவர்களாக வாழ்
வதைக் காட்டிலும், கொலைகாரர்களாகவும்,
திருடிகளாகவும் வாழ்வதை எவ்வளவுவோ பாது
காப்பான் வாழ்வாகும். திருடனும் கொலைகா
ரனும், பெண்ணையும், புகழ்பாடுகளையும்
தென்துதி மன்னிப்பையும் பாதுகாப்பையும்
எளிதில் பெற்றவரிலாவம் குருமார்க்கிட
மிருந்த. ஆனால், மதக்கருத்தில் மாறப்பட்டு
வந்த, துயரவாழ்வையும், கண்ணியமன பேச்சை
யும் கொண்டிருந்தாலும், அவனுக்கு அளிக்கப்
பட்ட பரிசுகள் சிரமவெட்டுக்களையும், கித்
வதை மாமுதியாகும்.

இறுதியாக புருளே, இத்தாலியையும் கவிட்
ஜர்வந்தையும் இடையே நின்று சிறித்கு
காட்டும் மலைகளின் வெள்ளிய முகங்களைக்
கண்டான். அந்த நாட்களில் கவிட்ஜர்வந்து

கத்தோலிக்க போப்பின் ஆதிக்கத்துக்கு
அடங்க மறுத்து, பிராட்டெஸ்டண்ட் மதத்
தைப் பெரும்வகையில் தழுவியிருந்தது. அங்கு
பிராட்டெஸ்டண்ட் சீர்திருத்தக்காரர்களுக்கு
மதிப்பும், பாதுகாப்பும் அளிக்கப்பட்டிருந்தன.
மலையைத் தாண்டி, அப்பால் சென்றால், தான்
உலகமேயோடு உலாவலாம், மதவிசாரணைக்
குழுவின் கொடிய பிடி தன்னைத் தாக்காது
என்று புருளே கருதினான். அறிவியல் வளர்ச்
சியைத் தடுப்பதும், பகுத்தறிவு முயற்சியை
ஒடுக்குவதும் கிருத்தவ மதத்தின் எல்லாப்
பிரிவுகளுக்கும் உகந்ததொரு கொள்கை
என்பதை ஜியார்ட்டே அதுவரையில் அறியா
மலையிருந்தான். கண்குருடானவன் பர்க்கி
ரன் என்பது எவ்வளவு அருமையானதோ,
அவ்வளவு அருமையொன்றாகவும் பகுத்தறிவு
வாதிகள் கருத்துக்களைக் கிருத்தவன் மதிப்பது
என்பதும்.

புருளே செயின்ட் பெர்னார்டு என்ற மலை
யிடு ஏறி அதன் உச்சியை அடைந்தான்.
அப்பொழுது கதிரவனும் மேற்றிசையில் மறை
யும் நிலையில் இருந்தான். அங்கு நின்று, மலை
வெய்யலில், தன் தாயகமான இத்தாலியை ஒரு
முறை திரும்பிப்பார்த்தான். வெட்டவெளியும்,
நிலபுலங்களும் பண்பாப்பான இனிய காட்சி
யைத் தந்தன. தாயகத்தை விட்டு அகல்கி
ருமே என்ற எண்ணம், அவன் கண்களில்
தோன்ற தரையாக நீர்த்துளிகளை வருவித்தது.
“ஓ! இத்தாலி! இத்தாலி! என் அன்பு
நாட்டி! என் அமுது நாட்டி! கிருத்தவத்தால்
மனிதர்களிலிருந்து, பேய்களாக மாற்றப்பட்டு
யிருக்கும் குருமார்களை விட்டு நான் ஒடிப்
போகிறேன், நான் உன்நிலம் திரும்பி வரு
வேனே? உன்நிலத்தில் வாழ்வேனே? எனக்கு
இடம் அளிப்பாயா? பாதுகாப்புத் தருவாயா?
அவ்வது எனக்கு கல்வரை மட்டுமே வைத்
திருப்பாயா?” என்று புருளே அவனை அறியா
மலே கதறிவிட்டான்.

பிறகு அங்கிருந்து திரும்பி வடக்கு நோக்கிச்
செல்லும் வழியில் இறங்கிப் போய்க்கொண்டே
இருந்தான். அது சேய்னிட் பெர்னார்டு என்ற
மடத்துச் சத்திரம் ஒன்றிடம் கொண்டேயேய்
விட்டது. அங்கிருப்பவர்கள் அறியாமல் யாரும்
அந்த வழியே சென்றதற்கு முடியாது. புருளே
யார் கண்ணிலும் பட்டக்கூடாது என்று இருந்
தில் நடந்தான் நாயொன்று குரைத்தது அவன்

வரவைத் தெரிவித்தது. யார் அந்த வழியாகப்
போனாலும் அந்த மடத்துச் சத்திரத்தில் தங்கி
விட்டுப் போவது வழக்கம். தான் அங்குப்
போகாமல் போனால் தன்னைப்பற்றி ஐயங்கொள்
வார்கள் என்று கருதி, புருளே மடத்துச்
சத்திரத்தில் துறையுந்தான். அங்கேயே தங்கி
யிருக்க அவன் எண்ணங்களெல்லாம்
தங்கிலால் தன்னுடைய உடையிலிருந்து
தன்னை யார் என்று அச்சத்திரத்திலுள்ளவர்
கள் அறிந்தவர்கள்வார்கள் என்றும், தன்
நிலம் அவர்கள் கேள்விகள் கேட்க முயன்றால்,
தான் யார் என்பதைச் சொல்லியிட வேண்டி
வரும் என்றும் எண்ணி, அவன் அங்கு தங்குவ
தாக அஞ்சினான். அப்பொழுது இரவு வேளை
யாக இருந்ததால், அவனை யாரும் அவ்வளவுத்
தெளிவாக அடையாளம் கண்டுள்ளமூடிய
விலை. யாரோ வழிப்போக்கன் என்ற நிலையி
லேயே கருதியிருந்தபேட்டினர். புருளே
சிறிது ரொட்டித் துண்டும், கொஞ்சம் ஒயிலும்
சாப்பிட்டுவிட்டு, தான் அவசரமாகப் போக
வேண்டிய குறிப்பைத் தெரிவித்துவிட்டு, மேற்
கொண்டு நடக்க ஆரம்பித்தான். நான்கு
அல்லது ஐந்து நாட்கள் அவனைச் சற்றி வளைத்
துக்கொண்டு, அவன்கூட குரைத் துத்
கொண்டே சென்றான். சிறிது கொடையு
சென்றவுடன் அவனைத் திரும்பிவிட்டான்.
புருளே செங்குத்தான சரிவில் கீழ்நோக்கி
இறங்கிச் செல்லவேண்டியிருந்தது. கீழ்க்காக்கி
இறங்கி இறங்கி இறுதியாக சேய்னிட்
இறங்கியிருந்து என்ற இடத்தைச் சேர்ந்தான்.
அன்று இரவுப் பொழுதை அங்கு கழிந்தான்.
மடத்தை விட்டதற்குப் பிறகு அங்குதான்,
அச்சமறிந்து, அவனுல் அமைதியாகத் தூங்க
முடிந்தது.

மறுநாள் எழுந்தவுடன் புதுமுறுக்கோடும்,
ஊக்கத்தோடும் தன் பயணத்தைத் தொடங்கி
னான். அவன் சென்ற வழி மேலும் மேலும்
கீழ்க்காக்கிச் சரிந்துபோய்க்கொண்டே யிருந்
தது. பிளாங்க் மலை, வெமன் எரி அகியவற்
றைக்கடந்த இறுதியில் ஜெனீவாவின்
கோட்டைச் சுவர்கள் அருகே வந்து சேர்ந்
தான். அவன் புறப்பட்டு வருமபோது, இந்த
இடத்துக்குப் போய்ச் சேருவோம் என்ற
எண்ணமிடப்பட்டது. தான் வந்தான். அச்சம் ஏது
மின்றி அந்த நகருக்குள் பெருமித உணர்வோடு
துறையுந்தான்.

கால்வின், பேஜா போன்ற சீர்திருத்தக்கார
ர்கள் தேனறி, பேரும் புரமும் பெற்ற, இடம்
அதுதான். கால்வின் அப்பொழுது இறந்து
விட்டார். கால்வின் 1564-ல் இறந்தார்.
ஜியார்ட்டே ஜெனீவா போய்ச் சேர்ந்தது
1580-ல் ஆகும். கால்வின்னுடைய கொள்கைகள்
ஜெனீவாவில் தலைதூக்கி நின்றன. ஜியார்ட்டே
போப்பன்டவரை எதிர்த்த வீரன் என்ற
முறையில் ஜெனீவாவிலுள்ள சீர்திருத்தக்கார
கள் அவனை வரவேற்றார்கள். புருளே இளைஞன்
என்ற நிலைமையிலிருந்து மாறி பலராலும்
மதிக்கத்தக்க மனிதர் ஆனார். அப்பொழுது
அவருக்கு வயது முப்பது இருக்கும். புருளே
ரோமின் விலங்குசுரம் மட்டுமல்லாமல், கிருத்
தவமதத்தின் விலங்குசுரையே, உடைக்கக்
கிளம்பியவர் என்பதை ஜெனீவா மக்கள்
அறியவில்லை. ரோமின் கொள்கைவால் எப்படி
புருளேயின் உள்ளத்தைத் தன்பால் ஈர்க்க
இயலவில்லையோ, அதைவிட இயலவில்லை
கால்வின் கொள்கையால். புருளேவால்
சிறிது காலந்தான் ஓய்வாகவும், அமைதியாக
வும் காலங்கழிக்க முடிந்தது. பிறகு பலரோடும்
வாக்குவாதமும், சண்டையும், சச்சரவும்
பெரிட ஆரம்பித்தார். புருளே அரிஸ்டாடிலின்
தத்துவத்தை எதிர்த்து அதிலுள்ள குறைபாடு
களை விளக்கினார். கத்தோலிக்கக் கோயில்களில்
அரிஸ்டாடிலின் தத்துவம் எவ்வளவு சிறப்பாக
வும், ஆதாரமாகவும் போற்றப்பட்டு வந்ததோ
அந்த அளவுவரை ஜெனீவாவிலும் போற்றப்
பட்டது. தாக்கத் துறையிலுள்ள சரி அல்லது
வேறு எந்தக் கல்வித்துறையிலும் சரி அரிஸ்டா
டிலின் கொள்கைகளை மீறி யாரும், எப்போ
தும், தங்கன் கிறிப்பப்பாடு போக்கவாது
என்று ஜெனீவாவில் சட்டங்கூட இயற்றி
வைத்திருந்தனர்.

அத்தகைய கட்டுப்பாடான அடக்குமுறைக்
சட்டத்தின் கீழ் வாழ், புருளேவுக்குச் சமூகம்
படிக்கவில்லை. அறிவினா, ஆராய்ச்சியிலும்
மேலோங்கிச் செல்லவேண்டும் என்று வேட்கை
யுறுத்து திரிந்து அவருக்கு ஜெனீவாவும் ஒரு
சத்தோலிக்க மடம்போலவே காணப்பட்டது.
இதற்குள் பல மதவாதிகளின் நிய பார்வை
புருளேயின்மேல் விழும்புத்தது; பல கடுஞ்சொற்
கள் அவரமேல் வீசப்படும்படம். ஜெனீவாவி
லுள்ள பிராட்டெஸ்டண்ட்கள் ரோம் கொள்
கையிலிருந்து மாறுபட தங்களுக்கு உரிமை

உண்டு என்றும், அதே நேரத்தில் தங்கள் கொள்கையிலிருந்து மாறுபட யாருக்கும் உரிமையில்லை என்றும் வாதிட்டு கின்றது முதலில் புருஷேஷுக்கு வியப்பைத் தந்தது; பிறகு வெறுப்பைத் தந்தது. மதக்கருத்திலே மாறுபட்டான் என்ற காரணத்தக்காக அந்த ருச் சமார் இருபத்தேழு ஆண்டுகளுக்கு முன் செவேலேயில் என்பதோடு கால்வின் ஜெனிவா நகரில் தீயில் போட்டுப் கொக்கிக்கொன்றார். அந்தச் செய்தி புருஷேஷுக்குச் சிலரால் நினைவுறுத்தப்பட்டது. இத்தாலியில் ஏற்பட்ட நிலைமை கவிடஜர்வார்திலும் நிலப்பெற்றிருப்பதைக் கண்ட புருஷே, அதையிட்டு வெளியேறி விட முடிவுசெய்தார்.

ஜெனிவா நகரின் சுவைச் சேர்ந்த வீடு ஒன்றில் வாழ்ந்தவர், புருஷேஷுக்குத் தங்குமிடம் அளித்திருந்தார். ஒரு நாள் இரவு எங்கும் இருள் சூழ்ந்திருந்தபோது, புருஷே யாருக்கும் தெரியாமல், சாளரத்திலே கபிடு ஒன்றினைக்கட்டி வெளியேயுமாகச் தொங்க விட்டு, அதைப் பிடித்துக்கொண்டு கீழே இறங்கி, பிரான்ஸ் நாடு நோக்கி விரைந்தேறினார். மதச்சுவல் பற்றக்கணிக்கப்பட்டவரும், மத விசாரணைக்குமூலம் தேடப்பட்டவருமான புருஷே மெல்ஸ் லியான்ஸ் நகரைப் போய்ச்சேர்ந்தார்.

புருஷே லியான்ஸ் நகரில் கங்கியிருந்த பற்றி விரிவாகவும், விளக்கமாகவும் ஒன்றும்தெரியவில்லை. அந்த நாட்களில் லியான்ஸ் நகரில் அச்சத் தொழில் நடைபெற்றது. ஏராளமான புத்தகங்கள் அங்கு அச்சியெடுப்பெற்றது; ஐரோப்பா முழுவதும் பரப்பப்பட்டன. அச்சப்பொறி எப்படி வேலை செய்கிறது என்பதைக் கண்டறிய மகிழ்ச்சியுடைய பொருட்டு அவர் லியான்ஸ் லேயரிருந்தாலும் போயிருக்கக்கூடும். ஆனால், லியான்ஸ் நகரில் அவர் நீண்ட நாட்கள் தங்கவில்லை என்பதும் இம் தெரிகிறது. அங்கிருந்து லேவல் என்ற ஊருக்குச் சென்றார். லேவலில் புருஷே தங்குவதற்கு ஏற்றவாறு பாதகாப்பு இடம் கிடைக்கவில்லை. ஏனென்றால் லேவல் மத நம்பிக்கையில் அவளவு ஆழமாக ஊற்றிப் போய்க்கிடந்த மத எதிரி என்று சொல்லப்படும், நாவரப்பக்கங்களிலிருந்தும் அவருக்கு எதிர்ப்புகள் கிளம்பின. அதே ஊரில்தான் அப்போதைக்கு முப்பத்தாறு ஆண்டுகளுக்குப்

பின்பு, புருஷேஷுக்கு நெருங்கிய கண்பரான வான்லி என்பார், மக் எதிரி என்ற குற்றஞ் சாட்டப்பட்டுத் தீயிலிடப்பட்டுப் பொக்கிக்கப்பட்டார். போப்பை ஆதரிக்கும் கத்தோலிக்க நெறியினரும், லியூட்டினுட் என்ற பிராட்டெஸ்டண்ட் நெறியினரும் 16 மாதச்சரியத்தோடும், மதவெறியோடும் ஒருவரோடொருவரே பிராட்டிக்கொண்டனர். கத்தோலிக்கர்கள் லியூட்டினுட்களுடைய கோரியல்களைச் சூறையாடினர்; அதேபோல் லியூட்டினுட்களும் கத்தோலிக்கக் கோயில்களைக் கொள்ளையடித்தார்கள். நாட்டிலும் நகரங்களிலும் குருதி வெள்ளம் 'ஏசுபெருமன்' பெயரால் பெருக்கவெடுத்தோடிற்று. மதவெறிகுடும்புத்துக்குள்ளேயே குழப்பத்தை உண்டாக்கிற்று; பொதுமக்களிடையே நிலவி வந்த நட்புத்தன்மையெல்லாம் கெட்டுத்தான். இப்படிப்பட்ட மதப்போர் நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கும்போதுதான், புருஷே பிரான்ஸில் துறையுத்தான். மதம் கிருத்தவ நாட்டை எந்த அளவுக்கு அவக்கழிக்கிறது என்பதையும், கத்தோலிக்கர்களும் பிராட்டெஸ்டண்ட்களும் அவரவர்களின் கடவுள்களின் தருமவுரை எந்த அளவுக்குக் கொள்ளையும், கொளையும் செய்கிறார்கள் என்பதையும் புருஷே நேரில் கண்டிருந்தகொண்டார்.

1582-ம் ஆண்டு, நீண்டநாட்களாகக் காணவேண்டுமென்று அவ்வோடு எதிர்பார்க்கிறிருந்த பாரிஸ் நகரம் சென்றடைந்தார் புருஷே. அங்கு தமக்கு வரவேற்பு கிடைக்கும் என்றும், தாம் தங்க நல்தொரு பாதகாப்பு ஏற்படும் என்றும் புருஷே எதிர்பார்க்கார். பாரிஸ் நகரில் கோர்போரின் மடாலயம் கொடுமைகளின் கூடமாகவும், புதியகருத்தின் எதிர்ப்புடையதாகவும் காட்சியளித்தது. ஆனால் அதற்குக் கோர்போரின் கொள்கையுடன் பிரான்ஸ் அரசியலார்கல்லுரி திகழ்ந்தது. அரசியலார் கல்லுரி அறிவியல் உணர்ச்சிக்கு வக்கம் கொடுத்து, புதிய அறிவொளியை வரவேற்று கின்றது. கித்தனைச் சிற்பியான புருஷேஷுக்கு அந்தக் கல்லுரி ஏற்றஇடமாக இருந்தது. கோர்போரின் மடாலயம் கொண்டிருந்த அரிஸ்டாட்டிலின் கொள்கை வன்மையாக எதிர்த்திருந்தும் ஆற்றல் புருஷேஷிடம் நிரம்பிக்கிடந்தது. புருஷே, மதமக்களுக்குத் தத்துவங்கருத்துக்களைக் கற்பிக்கத் தாம் விரும்புவதாகவும், அதற்கு, அனுபவநிலையிலேயேயும் என்று கோரி அரசியலாரிடம் விண்ணப்பம் செய்திருந்தார்.

அவரின் விரும்பத்திற்கு அரசியலாரும் இசைந்தார்கள். சிறிதநாட்களில் புருஷேஷின் அறிவாற்றல் பாரிஸ் மக்களுக்குப் புகப்பட்டது. ஏராளமான மாணுக்கர்கள் அவரைப் புறடலுத்துக் கொண்டனர். அவரது புகைமையின் செறிவையும், சொற்பொழிவாற்றும் திறமையையும் கண்டு பலரும் பாராட்டுவாராயினர். புருஷே சுவையப்பக்காத தத்துவத்திறையைச் சுவைபெறச் செய்தார்; கடுமையான கல்விமுறையை எளிமையாக்கினார். புருஷே கன் பெயரும், புகழும் பாரிஸ் நகரம் முழுவதும் பரவிக் கமழ்ந்தன.

அப்பொழுது மூன்றாவது ஹென்றி பிரான்ஸை அரசசெலுத்தி வந்தான். அவன் புருஷேஷுக்கு அழைப்பு விடுத்தது, தன் நாளையில் வந்து காணுமாறு சொல்லினார். மடாலயத்தின் அறையில் கட்டுப்பட்டுக்கிடந்த புருஷே, இப்பொழுது மன்னனின் அவைக் களத்தில் பெருமித்தோடு நிற்கும் நிலப்பெற்றார்! வேத மக்களின் குதாவதிலே காலங்கழிக்கவேண்டுகிறந்த நிலை மாறி, அவர்ப்போர் புரிந்து வெற்றிகண்டு அகமகிழும் நிலை ஏற்பட்டது! புருஷேஷுக்கு அந்நிமிஷமில்லை. இடம் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. ஒருகணம் அரசன் ஹென்றி புருஷேஷின் அறையில் துறையுது, "ஜியார்டு! நான் உங்களுக்கு நல்ல செய்தியொன்று கொண்டுள்ளேன். பல்சுலைக் கழகத்தில் தத்துவப் பேராசிரியர் வேலை காலியாக இருக்கிறது. பாரிஸ் நகரத்தைக் கங்கிவிட்டிருக்கும் திறமை படைத்த புருஷேஷைத் தவிர, வேறு யாரும், அந்த இடத்திற்குத் தகுந்தவர்களல்ல என்று பல்சுலைக் கழகத்தார் கூறுகிறார்கள்" என்று மகிழ்ச்சிகொண்ட தோற்றத்தோடு கூறினார். புருஷே அரசனைக் கண்டதும் அஞ்சி எழுந்த கின்றது, இந்தச் செய்தியைக்கேட்டதும், அவனை யறிபாமலே வியப்புணர்ச்சிபெற்றது, மகிழ்ச்சியோடும் மலர்ச்சியோடும் கின்றான். "ஐயா! பேராசிரியர் பதவி! பாரிஸ் பல்சுலைக் கழகத்தில் பேராசிரியர் பதவி! இந்தப் பதவி நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு எனக்குக் கிடைக்கமுடியும் என்று கனவு கண்டுகொண்டிருந்தேன். ஆனால் நான் மிக இளைஞன்; மிகத் தெரிபாதவன்..." என்று புருஷே சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போதே அரசன் இடைமறுத்து, "இருவி! இல்லை! பாரிஸ் நகரத் து இளைஞர்களை உங்களை விட வேறு யாரால் ஈர்க்கமுடியும்? அல்லது

துடிப்புடைய இளைஞர்களை உங்களைத்தவிர வேறு யாரால் கட்டுப்படுத்த முடியும்? இதை மிகச் சாதாரணமானது என்று நினைக்கவேண்டாம்; ஜியார்டு! மறுக்கவேண்டாம்! என்னுடைய தாயின் நாட்டைச் சேர்ந்த ஒருவர், அதுவும் எல்லாத் தகுதியும் ஒருசேரப்பெற்ற ஒருவர், அந்தப் பதவியை வகிக்கவேண்டுமென்பததான், என்னுடைய பெருமையென்பது" என்று கூறினான்.

"ஐயா! நான் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியதைத்தவிர வேறு எதுவும் சொல்வதற்கில்லை என்று கருதுகிறேன். நீண்ட அலைச்சலுக்குப் பிறகு எனக்கு ஒப்பும், அமைதியும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. நீனைக்கிறேன். அன்பும் நட்பும் உடைய அரசே! என்னுடைய கடைமைகள் எப்பொழுது ஆரம்பமாகும்?" என்று கன்றியும் கம்பிக்கையும் கலந்த ஒலியில் கேட்டார். புருஷே.

"ஓ! ஆரம்பம்? இப்பொழுதேதான்! கட்டளைகளில் கையெழுத்துதிட்ட சொந்தரில் சடங்குகள் முன் கட்டி நடத்தேறியாகவேண்டும் அவ்வளவுதான். இப்பொழுதே ஒன்று சொல்லவேண்டும் என்று நினைத்தேன். ஜியார்டு! நீங்கள் மதக்கடைமைகள் பற்றிக் கவனிப்பற்றிருக்கிறீர்கள்! கடவுள் வழிபாட்டின் போது உங்களைக் கண்டதாக எனக்கு நினைவு இல்லை. என் அருமைப் பேராசிரியர்! கடவுள் வழிபாடு செய்யவேண்டியது உங்களுடைய புதிய பதவியின் கடைமைகளுள் ஒன்று என்பதை மறந்துகிடவேண்டாம்" என்று வேர்த்தன் மறுமொழி பகர்ந்தான்.

புருஷே உடனே திருக்கிட்டுப்போனார். அவருடைய ஒளி விரிக்கொண்டிருந்த முகம் புகைபடர்ந்தது; கறுத்தது.

"அரசே! நீங்கள் என்ன சொல்லுகிறீர்கள் என்பது எனக்குத் தெளிவாகத் தெரியவேண்டும்! பேராசிரியர் என்ற முறையில், நான் கடவுள் வழிபாடு செய்யவேண்டுமா?" என்று புருஷே ஐயப்பாட்டோடு கேட்டார்.

"ஆமாம்! உறுதியாகச் செய்யவேண்டும்! நீங்கள் பேராசிரியாக இருந்துகொண்டு, பல்சுலைக் கழகத்தில் மதமற்றத் தன்மைக்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டாக இருக்கக்கூடாதல்லவா? ஓ! அதுதான் நேரம் ஒன்றுமே மிகவாகச் செல்வழிக்கவேண்டியவாறு. அதுபற்றி நான் உறுதிசொல்கிறேன். மனிதர்களிலே மிகவும்

சுறுசுறுப்புப் படைத்தவர்களாக இருக்கும் நீங்கள், அவ்வளவு குறைந்த அளவு சேரம் செலவழிக்கப்படுவதற்காக வருத்தப்படவேண்டிய இன்றிபமையாம இல்லை” என்று அரசன் புருஷோத்திரன் குரவிலும், முகத்திலும் ஏற்பட்ட மாறுபாட்டைக் கவனிக்காமல் கூறினான்.

புருஷோத்திரன் இதயம் பட்டவென்று தடித்தக்கொண்டு நின்றதால், சாளரத்தின் பக்கம் திரும்பி, அதன் அருகே சென்று நின்று கொண்டு, எதையோ வெளியில் உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டு சிந்தித்த வண்ணமிருந்தார். பேராசிரியர் பதவி நிலையான இடத்தையும், போதுமான வருவாயையும் தருவதானால், ஆனால், எத்தனாகக் கடவுள் வழிபாடு? கடவுள் வழிபாடு என்பதுதான் என்ன? ஒரு சில முட்டாள்தனமான சொற்களால் ஆன பொருளற்றச் சொற்றொடர்களாகாமோ? இவற்றிலெல்லாம் நம்பிக்கை இருக்கிறது என்று பாசாங்கு செய்யமுடியாத அவசியம் என்ன இருக்கிறது? தாம் தனியாக இருந்துகொண்டு, அமைதியாகத் தத்துவக் கருத்துக்களைப்பற்றி ஆராய்ச்சி செய்துகொண்டிருக்கலாமோ; தாம் அந்தப் பேராசிரியர் பதவியை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்தால், நிலைமில்லாத கொடுங்கோன்மையுடைய அரசன் தம்மை எதிர்த்துக் கிளம்புவான்; இத்தாலியிலிருந்தும் சகிட்டுஜல்லாந்திலிருந்தும், ஸியான்விலிருந்தும் லேவனிலிருந்தும் தூதர்ப்பட்டாட்டுவோர், பாரிஸிலிருந்தும் தூதர்ப்பட்டாடுகிறோர் என்பதில் கடவுள் வழிபாடு ஒரே பொய் என்றவாறெல்லாம் மனதில் எண்ணிக்கொண்டு, விரிந்த முகத்தோடும் ஒளி வீசும் கண்களோடும் அரசன் பக்கம் திரும்பினார். அரசன் வியப்புணர்ச்சியோடு அவரைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

“ஐயா! இத்தாலியிலிருந்து ஒழுவதவெனிடம் நீங்கள் நல்லதென்பதாவே நடந்துகொள்கிறீர்கள். நீங்கள் என்னைப் பெருமைப்படுத்திக்கொடுக்கிற பரிசோதி சித்திக்கப்படுகிற ரிபந்தனையை, நான் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாமலிருப்பதற்குத், தாங்கள் சினங்கொள்ளக் கூடாது” என்று “கேட்டுக்கொள்கிறேன்” என்று புருஷோத்திரன் அடக்கமாகக் கூறினார்.

“ரிபந்தனையா? என்ன ரிபந்தனை?” என்று அரசன் கேட்டான்.

“ஐயா! கடவுள் வழிபாட்டிலே கலந்து கொள்ளவேண்டும் என்பது” என்று புருஷோத்திரன் விடையிறுத்தார்.

“புருஷோ! அது அறியாமல்! வழிபாட்டின் கால அளவு மிகக் குறுகியது என்பதைத்தான் நான் முன்பே சொல்லியிட்டேனே! நீங்கள் மதக்கடமைகளில் எவ்வளவு அசட்டையாக இருந்தபோதிலும், கடவுள் வழிபாட்டில் கலந்துகொள்வதை எந்த நல்ல கத்தோலிக்கனும் மறுக்கக்கூடாது” என்று மன்னன் சமாதானம் கூறினான்.

“ஆனால், ஐயா! நான் ஒரு கத்தோலிக்கனல்லவே! நான் என் மனச்சான்றுபடி, கரணியமாகக் கடவுள் வழிபாட்டில் கலந்துகொள்ளுகுமாயேதே!” என்று புருஷோத்திரன் சொல்லிக் கொண்டுபோரும்போது அரசன் திரும்பி கிட்டி, அஞ்சிப் பின்னால் நின்றான். அப்பொழுது, புருஷோத்திரன் “நின்றுங்கள்! நான் மனமறிந்து உங்களை ஏமாற்ற விரும்பவில்லை. என்னுடைய விரிவுரைகளெல்லாம் தத்துவக்கலைமையப்பற்றி இருக்குமெய்யாயிற்று, மத வேதார்த்தத்தைப்பற்றியதாக இரா. எனதுடைய சொந்த நம்பிக்கையைப் பொறுத்துக் கேள்வி எழவேண்டிய அவசியம் அங்கு ஏற்படவில்லை. நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே நான், பத்தியைப் பற்றி ஐயங்கொண்ட ஆழப்பித்தலிட்டேன். நான் 1572-ம் ஆண்டில் பாதிநியாராக மாறினேன். ஆனால் என்னுடைய படிப்பு என்னுடைய பத்தியைக் கலகலக்கச் செய்துவிட்டது” என்று புருஷோத்திரன் சொல்லிக்கொண்டே போனார். அனால் தாம் சொல்வதை அரசன் சரியாகக் காதுகொடுத்துக் கேட்கவில்லை என்பதை தெரிந்துகொண்டு, அந்த அளவோடு தம்பேச்சை நிறுத்திக்கொண்டார். அரசனின் முகம் கறுகறுத்துவிட்டது; அவன் அறையில் மேலும் சீமூராய் நடந்துகொண்டிருந்தான். இறுதியாக நடப்பதை நிறுத்திவிட்டு, புருஷோத்திரன் விரிந்த பார்த்தான்.

(கேட்கும்)

இலக்கியம்

மனையறம் போற்றும் மாண்பு

அவளுக்கும் அவனுக்கும் திருமணம் நடந்தேறுகிறது; இன்பத்துறையில் இறுபாற்றிருக்கின்றனர்! கவர்ச்சிகரமான வாழ்வு! எனவே கவியைப் பற்றிக்கொள்ளுங்கள்!

அவர்களை மகிழ்ச்சியைப் பெருக்க, மகன் ஒருவன் பிறக்கிறான். குழந்தையைச் சோட்டிப், பாராட்டித், தாலாட்டி மகிழ்வெய்துகின்றனர்.

மகனின் பெற்றெடுத்தால், அவன், உடல் வளப்பும்—வளமும் சற்றுக் குறைந்து காணப்படுகிறான்; மேலும் தன் அன்பின் மகனுக்குப், மணானுக்கும் பகிர்த்து காட்டவேண்டிய நிலைமையையும் அடைகிறான். அவனைப்போலவே, தானும் தன் அன்பைப் பகிர்க்குகொண்டு, வாழ்க்கையின் நிறைவின்பத்தைப் பெறக் கற்றுக்கொள்ளாத அத்தலைவன், அவளால் தான் பெறும் இன்பம் காணவில்லை குறைந்துவிட்டது என்று என்னால், அவன் தன்னை அறியாமலேயே, தனது மனைகைப் பிற பெண்களின் மீது அலைவ்விடுகிறான். தலைவனுடைய மனை நினர்களை வரவேற்று ஒம்புகலிலும் சுவை கழித்து, வருத்தத்தை மறந்து வாழ முயலுகிறான்; என்றாலும் அவனுடைய உள்ளமும், உடலும் நான்குநாள் வாடியே காணப்படுகின்றன.

பரத்தையர், கட்டினால் காண்பற்றவத்தினனை அத்தலைவனின் அழகுதேற்றத்தையும், செல்வச் செழிப்பையும் கண்ட மயங்கி, ஒவ்வொருவருக்கும் தத்தம் காமவழியில் அவனைத் திக்கவைக்க முயலுகின்றனர். பரத்தையர்

காமக்கலையில் சிறந்து, தேர்ந்து விளங்குகின்றால், அவனும் அவர்களோடு கூடி இன்பத்தைப் பெறவதிலே முன்னாறு நின்றான். தோழன் அவனுக்குப் பேருதவியாக இருந்தான். பல மலர்களிலேயும் தங்கித் தேனைக் குடித்துவிட்டுச் செல்லும் வண்டுபோல், அவன் பரத்தையர் சேர்ப்பில் ஓயாமல் சுற்றித்திரிந்து கொண்டிருக்கிறான். வீட்டை மறந்து, அன்பு மனையைய—அருமை மனை மறந்து, சேர்ப்பின்பத்தில் தினைத்துக்கிடக்கின்ற தலைவன்.

தலைவியோ தன் காதலனின் வரவைக் காணாமல் கலங்குகிறான். பொருள் தேட வேற்றார் சென்றிருப்பாலே அல்லது மாற்றாசனைத் தோற்றக்கூடக் போர்ப்படைய எடுத்துப் போயிருப்பாலே என்று பலவாறாக எண்ணுகிறான். தன் கணவன் எங்கு சென்றானோ, அவனுக்கு ஏது தேர்த்தோ என்று நினைத்து நினைத்துக் கவலையுடிகின்றான். மகனோடு கொஞ்சிக் குலாவவதிலும், வீட்டிற்கு வருந்துவதிலும் தினர்களை வரவேற்று ஒம்புகலிலும் சுவை கழித்து, வருத்தத்தை மறந்து வாழ முயலுகிறான்; என்றாலும் அவனுடைய உள்ளமும், உடலும் நான்குநாள் வாடியே காணப்படுகின்றன.

அன்றும் குழந்தைக்கு அழகுசெய்து விட்டு, அவன் மழலை மொழிகேட்டு, குழந்தைக் கண்டு மகிழ்ந்ததில் நாடகங்கள் கழித்துவருகின்றன. ஒருநாள் தலைவனின் தோழன் தெருவழியே வருகிறான் பரத்தையர் சேரி நோக்கிப் போகும் எண்ணத்துடன். தலைன் பரத்தையர் பரத்துவிட்டுக் கூடாது என்று கருதி; ஒளிந்த மறைத்து, வீட்டிற்குத் தொலைவாக விடிக் அச்சத்தான் போய்க்கொண்டிருக்கிறான். தலைவன் நண்பன் போவதைப் பார்த்து விட்ட தலைவி, அவனை விளக்குக்ப்படுகிறான்.

தலைவன் சென்றிருக்கும் இடம் ஒருக்கால் அவனுக்குத் தெரிந்திருக்கக் கூடுமோ என்று எண்ணி, அதனை அறிந்துகொள்ளவே தலைவி அப்பாங்களை அழைத்தாள்.

“ஏன் கூப்பிடலர்கள்?” என்று தழுதழுத்த குரலில் கேட்டுவிட்டு, வீட்டுக்கு அருகாமையில் சேக்கிட வர அச்சப்பட்டுக்கொண்டு, தயக்கத் தூடன் அங்கே நின்றும்விடுகிறான்.

“எனப்பா, உன்னை இப்பொழுதெல்லாம், காணவே முடியவில்லை?”

“ஒய்யு ஒழிவு எற்பட்டாததால், இப்பக்கம் வருவதற்கு இயலாதினில்!”

“எம் மண்ணை எங்கேனும் நீ கண்ட
னையா? அவர் வீட்டைவிட்டுப் போய் பலநாட்
களாகின்றன. இன்னமும் அவர் திரும்பவே
யில்லை!”

“அப்படியா?...நான் அவரைப் பார்க்கவே இல்லையே! அவர் என்கு போய் இருப்பார்?...” என்று தானும் அவளோடு சேர்ந்து வருத்தப் படுவதைப்போல் காட்டிக்கொண்டான்.

“நீ இப்பொழுது எங்கப்பா என்று தலைவி வினாவுகிறாள். இருக்கிறாய்?”

“நாங்கள் இப்பொழுது எதைப்பாடியில் இருக்கிறோம்” என்று வாய்தவறிச் சொல்லி விடுகிறான். எதைப்பாடி என்பது எதைப் பட்டம் பெற்ற படைத்தலைவன் ஒருவன் குடியேற்றிய பரத்தையர் சேரி. அவனது மனம் பரத்தையர் சேரிமிலேயே படிந்திருந்ததால் இப்பொழுது இருப்பது பரத்தையர்சேரி என்று தவறிச் சொல்லிவிட்ட தோடல்வாமல், “நான்” என்பதற்குப் பதிலாக “நாங்கள்” என்று வாய்குழறிச் சொல்லிவிட்டான்.

தலைவனும் தோழனும் பாக்கையர் சேரியில்
சுற்றித் திரிகின்றார்கள் என்பதைக் கேட்ட
வுடனே, தலைவி திடுக்கிட்டு, “நீ முதலில்
பொய் அல்லவா சொன்னாய்?...” என்று
வெகுண்டு கேட்டுக்கொண்டிருக்கும்போதே
தோழன் அஞ்சி, வெட்சித், தலைகுனிந்து ஒடி-
விடுகிறான்.

தலைவன் பரத்தையாகிளாடு கூடிக்குலாவி யிருக்கும்செய்தி. அவன் உள்ளத்தை வாட்டுகிறது. மனந்தாளாமல் துயருறுகிறான். தலைவனின் செய்கையைப் பற்றிப் பிறரிடம் கூறுவ

தோ; அல்லது தானே பரத்தையர் சேரிக்குச் சென்று அழைத்துவருவதோ தன் நிலைமக்கு ஏற்ற செயலாகாது என்று கருதுகிறாள். அதனால் வேறுவழி ஏதும் காணாது, கண்வளைப் பிரிந்த நிலையில், தன் மனை நோய தீர்க்கும் மருந்து, தன் மகன்தான் என்று எண்ணி, அவளை வளர்த்து வருவதிலே கண்ணுங் கருத்துமாக இருந்து வருகிறாள்.

மகன் மழலைமொழிப்பதி, குறுநடை நடக்கும் பருவத்தினகை இருக்கிறான். அவனுடைய வாய், குறைவொன்றில்லாத பவளம்போல், அழகாக இருக்கின்றது. இன்னதென்று புரிந்துகொள்ளமுடியாத, எழுத்து வடிவுபெற்றத மழலைச் சொற்களைப் பேசுகிறான். பேசும்போது, ஒழுமும் எச்சல் நீர், அவன் மார்பிலே கிடக்கும் பொற்சங்கிலியை நனைக்கிறது. நறுமண எண்ணெய் தடவி நீவப்பட்டு

அவன் தலையினிலும் நறுமணம் கமழ்கின்றது. முத்துச்சரங்கள் கோர்த்த, பிறைவடிவமாகப் பொன்னுற் செய்யப்பட்ட தலைச்சட்டி, அவன் நெற்றியில் கிடந்து அசைகிறது அழகிய நிறம்பொதிந்த ஆடை அவன் இடுப்பில் சுற்றிவிடப்பட்டிருக்கிறது. அது அவன் நடையை அடிக்கடி தடுத்துத், தடுக்கிவிழச் செய்கிறது. அவன் அடியெடுத்து வைக்கும் போதெல்லாம், காலில் கட்டிய சூதங்கை ஒலிக்கிறது. பொன்னுற் செய்யப்பட்டு, இரத்தினக் கற்களை உள்ளே கொண்டிருப்பதால், சதங்கைச் சலசலவென ஒலிக்கிறது. அவன், ஓயாமல், தராபிடத்துப் பால் குடிப்பதைக்கூட மறந்து விட்டு, நடைவண்டியை ஒட்டி நடை பழகிக் கொண்டே யிருக்கிறான். சில நேரங்களில், அவன் நீண்ட பொழுது பால்குடிப்பதை மறந்துவிட்டு இருக்கும்போது, தாயினுடைய மார்புகள், பாலாலே விம்மிவிடுவதுண்டு. இப்படி ஓடியாடித் திரிந்து விளையாடும் தன் மகனைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதிலே தாய்க்குத் தனி இன்பம், ஆலமரத்தின் கீழ் அமர்ந்த இறைவனின் மகன் முருகன் மிக்க அழகுடையவன் என்று பலர் கதைக்க. அவன் சேட்டிருக்கிறானாதலால், அந்தக் கற்பனைக் கடவுளைப் போன்ற, தன் மகனும் அழகுவாய்ந்தவன் என்று எண்ணி அடிக்கடி மனம் பூரிப்பான்.

தாய், ஒருநாள், வேலையற்று ஓய்வாக உட்
கார்ந்திருக்கும்போது, தன் மகன் நண்டவண்டி

உருட்டி விளையாடுவதைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான். தன் மகனின் மழலைச் சொற்களைக் கேட்டு இன்புறவேண்டும் என்ற நினைவுடையவளாய், “என்னுயிரே! ஓடிவா” என்று அன்போடு அழைக்கிறாள். மகனும் விரைவில் தாயைக் கட்டிக்கொண்டு வரவேண்டும் என்று நினைக்கிறாள்.

மற்றும் மொழி பேசும்படி, தாய் கேட்பதற்

தாய் அவனை முத்தமிட்டுக் கொஞ்சுகிறான். “நான் பெற்ற பெருமானே! பெருந்தகையே! உன் மழலைச் சொல்லைக் கேட்டு என் மனம் குளிர்த்துப்போகுதடா! எங்கே, இன்னும் கொஞ்சம் பேசு! உன் மழலைப்பேச்சு கேட்கக் கேட்க இனிமையாக இருக்கிறதே! அமிழ் தத்தை உண்டாற்போலல்லவா இருக்கிறது! நீ தெருவில் விளையாடுப்போது, செவிலித்தாய் மார்கள் நீ திருந்தும்படி கற்றுக்கொடுத்த சொற்களிலே சிலவற்றை, எங்கே கூறு, பார்க்கலாம்!” என்று அன்போடு கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறான். தலைவி, தன் வீட்டிற்கு விருந்தினர் வரும்போதெல்லாம், அவர்களை வரவேற்று, அவர்களுக்கு உணவு முதலியன ஆக்கவேண்டுமென்ற காரணமாகக் கையொழியாமற் வேலை செய்துகொண்டே யிருப்பான்; அப்பொழுதெல்லாம், செவிலித்தாய்மார்கள், குழந்தையைத் தெருப்பக்கம் எடுத்துக்கொண்டுபோய், விளையாடவிட்டு, பேசக்கொடுத்து அவனை மகிழ்விப்பார்கள்; அவன் தாயைக்கூட நினையாமல், விளையாடுவதிலும், செவிலித்தாயரோடு பேசு மகிழ்வதிலும் திணைத்திருப்பான்; அப்படிச் செவிலித்தாய்மார்கள் சொல்லிக்கொடுத்த சொற்களை, அவன் வாயினின்றும், தானும் கேட்டு மகிழ்வேண்டி, அவற்றிலே சிலவற்றைச்

“பாரம! ஆவர் பெயரைச் சொல்லவெ
கூடாது என்று சொல்லியும் அழைக்கிறான்.
ஆவர் பெயர் இவன் வாயினின்றும் போகாது
போலிருக்கிறதே! இதற்கு என்ன காரணம்?
என்று வினவுகிறான் தலைவி!”

தேவாலயம் வந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் கொஞ்சி விளையாடுவதைக் காண்கிறார்கள். அவர்கள் கொஞ்சி விளையாடும் அழகை, நன்கு காண வேண்டி, அவளுக்குத் தெரியாமல், அவளின் பின்பக்கம்போய் நிற்கிறார்கள். தலைவன் மெல்ல வந்த சிலைவிக்குப் பின்புறம் நிற்பதைத் தோழி

யும் பிறரும் அறிகுறர்கள். தனனைக் கண்டு
தோழியும், பிறரும் வணக்கம் செலுத்த முற்
படைக்கலங்களைத் தீட்டுகின்றார்கள்.

கோட்டைக்குள் நுழைவதைப் போல், இவர் ஒருதர் இங்கே வந்திருப்பதைப் பாரா! இவர் என்னிடத்திலுள்ள அன்பின் காரணமாக வந்திருப்பாரென்று நீ நினைக்கிறாயா? அப்படி நினைக்காதே, நினைக்காதே! என்னைக் கேலி செய்வதற்காகவே, இவர் இங்கே வந்துள்ளார் என்று தலைவன் காதில் விழும்படி, தலைவோழியை நோக்கிக் கூறுகிறார்.

அதுகேட்ட தலைவன், “ஊரின் மதிற்சுவரைக் காக்கும் காவலாளர்கள், கள்வர்களை உள்ளபடியே கண்ணால் காணாமலிருந்தும், அவர்களைக் காணவில்லை என்று சொன்னால், குற்றம் தங்கள்பால் வந்துசேரும் என்று கருதி எப்படிச் கள்வரைக் கண்டோம் என்று பொய் கூறுகிறார்களோ அதுபோல, நீயும் நான் செய்த குறைகளைச் செய்ததாக, என முன்னால் இல்லாமல், எங்கேயோ இருந்துகொண்டு சொல்லுகிறாய்! என்மீது சினந்துகொள்ளாதே! உன் கட்டளையை ஏற்று நடப்பதல்லாமல், இங்கே, உன் கட்டளையை மீறியார் நடந்தார்கள்? சொல்?” என்று தலைவியைக் கேட்கிறான்.

“நீ, நெஞ்சிலே கொஞ்சம்கூட நடுக்கமில்லாமல், எனக்கு வஞ்சனையை இழைத்ததோடல்லாமல், என அருமைமகன்மீது சிறிதுகூட ஆசையையும் நினையாமல் என் முன்னே வந்து நிற்கிறாய்! பரத்தைப்பின், நகைகள் விளங்குகின்ற மார்போடே, நீ சேர்ந்து அணைந்ததால், அவன் முடியிலிருந்து உதிரந்த பூவிதழ்கள் தாம் இன்னமும் உன் ஆடையை விட்டு அகலவில்லையே! அவை, தாமே, எனக்குத் தெரியாமல் அகன்றுவிட்டதும் என்பதை எண்ணித் தானே, காற்று வீசுவதற்கு எதிரே நின்று கொண்டிருக்கிறாய்! உன்னுடைய குற்றத்தை விளக்க உத்தரப் பூவிதழ்களை போதுமே! இப்படி இங்கே நிற்காதே! போய்விடு!” என்று சினந்து கூறுகிறார் தலைவன்.

“இனிமேல், நான் இப்படிப்பட்ட குற்றத்தைச் செய்யமாட்டேன்! பொறுத்தருள்!” என்று உறுதிமொழிக் கூறித் தலைவியைக் கெஞ்சுகிறான் தலைவன்.

தலைவி ஏதும் பதில் கூறாமல், சினங்கொண்டவளாய் அப்படியே நிற்கிறாள்.

அதனைக் கண்ட தலைவன், “நான் உறுதி மொழி கூறிய பிறகும், நீ என்னிடத்துக்

கொண்ட சினத்தை மாற்றிக்கொள்ளவில்லையாயின், கன்று கட்டியிருக்கும் இடம் நோக்கிப் பசு செல்வதைப்போல், நான் நீயே என்னிடம் வரும்படி என் தந்தையின் பெயரைக்கொண்ட மகனை எடுத்துக்கொள்வேன்” என்று கூறுகிறான்.

தலைவன் மகனைக் கைநீட்டி வாங்குகிறான்; மகனை அவனிடத்தில் கொடுக்காவிட்டால் அவன் இறந்துவிடுவானே என்று அஞ்சி, தலைவியும் மகனைக் கொடுக்கிறாள். அவ்வளவில் அவள் ஊடல் தீருகிறாள்.

இல்லற வாழ்க்கை இனிது நடைபெறுகிறது!

* * * கலித்தொகையில். மருதனிலாகுரர் என்ற புலவர் பாடிய மருதக்கவியின் 16-வது பாட்டின் கருத்துதான் மேலே தீட்டிக்காட்டப்பட்டிருப்பதாகும். ஒரு குறிப்பிட்ட குடும்பத்தில் ஊடலும் பின் கூடலும் ஆகிய காதல் நிகழ்ச்சி எவ்வாறு நிகழ்கிறது என்பதைப் புலவர் கற்பனை செய்துகாட்டும் திறன் இச்செய்யுளில் சிறந்து விளங்குவதைக் காணலாம். தம் மனதை அடக்கத்தெரியாது, பொதுப் பெண்டிற்களின்மீது அலையவிடும் தன்மையைக் கொண்ட ஆடவர்களுக்கு எடுத்துக்காட்டாக ஒரு தலைவனையும், நிறைகாத்து ஒம்பி இல்லறத்தைச் செவ்வனே இயற்றிவரும் நற்பெண்டிற்கு எடுத்துக்காட்டாக ஒரு தலைவியையும் இச்செய்யுளின்மூலம் எடுத்துக்காட்டித், தலைவனைத் திருத்தவேண்டிய தலைவியது கடமையைப்பும், தன் குற்றத்தையுணர்ந்து, திருந்தி, இல்லறத்தை ஏற்று, ஒழுங்காக நடத்தவேண்டிய தலைவனது கடமையையும் புலவர் இங்கே வற்புறுத்தியுள்ளார். உலகில் இயற்கையாய் நிகழக்கூடிய பல்வேறு நிகழ்ச்சிகளில் ஒன்றினை எடுத்துக்கொண்டு, உயர்வும் நயமும் தோன்ற ஒவியமாக்கிக் காட்டுவதைப் புலவர் தம் குறிக்கோளாகக் கொண்டுள்ளார். இவர் ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு மதுரையில் வாழ்ந்த புலவராவார். இவரை மதுரை மருதனிலாகுரர் என்றும் அழைப்பார்கள். மருதம் பற்றிய பாடல்களை இயற்றுவதில் வல்லவராக இருந்ததால், மருதன் என்ற அடைமொழி கொடுக்கப் பட்டு அழைக்கப்பட்டார்.

மைஅற விளங்கிய மணிமருள் அவ்வாய்தன் மெய்ப்பெரு மழலையின் விளங்குபுண் நனைத்தரப்

பொலம்பிறை உள்தாழ்ந்த புனைவினை உருள்கலம் நலம்பெறு கமழ்சென்னி நகையோடு துயல்வர உருவேஞ்சா(து) இடைகாட்டும் உடைகழல் அங்குகில்

அரிபொலி கிண்கிணி ஆர்ப்புலவா அடிதட்பப் பாலை(டு) அலர்ந்த முலைமந்து முற்றத்துக் கால்வல்தேர் கையின் இயக்கி நடைபயிற்று ஆலமர் செல்வன் அணிசால் பெருவிறல் போல வரும்தன் னுயிர்;

பெரும, விருந்தோடு கைதுவா எம்மையும் உள்ளாய் பெருந்தேருவில் கொண்டாடி ஞாயர் பயிற்றத் திருந்துபு நீகற்ற சொற்களையாம் கேட்ட மருந்(து)ஒவா நெஞ்சிற்(கு) அமிழ்தம் அயின்றற்றுப்

பெருந்தகாய் கூறு சில;

எல்லிழாய், சேய்நின்ற நாம்கொணர்ந்த பாணன் சிறைந்தாங்கே வாயோடி ஏனாதிப் பாடியம் என்றற்று நோய்நாம் தணிக்கும் மருந்(து) எனப் பாராட்ட ஒவாது அடுத்(து)அடுத்(து)அத் தத்தாளன்

பான்மாண வேய்மென்றோள் வேய்த்திறஞ் சேர்த்தலும் மற்றிவன்

வாயுள்ளில் போகான் அரோ;

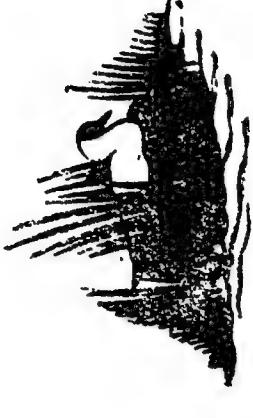
உள்ளி உழையே ஒருங்கு படைவிடக் கள்ளர் படர்தந் ததுபோலத் தாம்எம்மை எள்ளுமார் வந்தாரே ஈங்கு;

ஏதப்பா(டு) எண்ணிப் புரிசை வியலுள்ளோர் கள்வரைக் காணுது கண்டேம்என் பார்போலச் சேய்நின்ற செய்யாத சொல்லிச் சினைவல்லின் ஆனை கடக்கிற்பார் யார்;

அதிரில் படிநெருக்கி வந்(து)என் மகன்மேல் முதிர்நுண் முலைபோருத் ஏதிலான் முச்சி உதிர்ந்துகள் உக்கரின் ஆடை ஒலிப்ப எதிர்வளி நீன்று நீ செல், இனியெல்லாம்யாம் தீதிலேம் என்னு தெளிப்பவும் கைநீர்நிலி

யாதோன்றும் எங்கண் மறுத்தரவு இல்லாயின் மேதக்க எந்தை பெயரனை யாம் கொள்வேம் தாவா விருப்போடு கன்றியாத் துழிச்செல்லும் மாபோல் படர்தக நாம்.

[மைஅற - குற்றம் நீங்க; மணிமருள் - பவனத்தை ஒக்கும்; மெய்பெரு - எழுத்துவடிவுபெறுத; பூண் - நகை; நனைத்தர - நனைக்க; உருள்கலம் - உருண்ட சனைச்சட்டி; கமழ்சென்னி - கமழுகின்றதலை; துயல்வர - அசைய; உரு - நிறம்; உடை கழல் - உடுத்துதல் கழன்ற; துகில் - ஆடைவகையுள் திறந்த ஒன்று; அரி - இரெத்தினக்கற்கள்; கால்வல்தேர் - உருளையோடு ஒடுதல்வல்தேர், நடைவண்டி; நடை பயிற்று - நடத்தலைக்கற்று; கைதுவா - கையொழியாத; உள்ளாய் - நினைக்காமல்; ஞாயர் - தாய்மார்; வாயோடி - வாய்தவறி; ஒவாது - ஒழியாது; வேய் - மூங்கில்போன்ற; வாயுள்ளிற்போகான் - வாயினின் மூங்கில்போன்ற; எள்ளுமார் - இகழ்த்தற்கு; ஏதப்பாடு - தும் அகலான்; வியலுள்ளோர் - ஊழிநகாவலர், படிநெருக்கி - குற்றம்; வினக்க - முச்சி - முடி; ஒலிப்ப - வஞ்சனையைப் போக்கி; முச்சி - முடி; ஒலிப்ப - வினக்க; மறுத்தரவு - மீட்சி; தாவா விருப்பு - கெடாத விருப்பம்; கன்றியாத் - கன்று கட்டிய இடம்; மா - பசு.]

கிளியோவின் காதலன்

(முன் இதழ் தொடர்ச்சி)

கல்லூரி நாடகமென்றால் கேட்கவேண்டிய தில்லை, அங்கு கூடியிருந்த மாணவர்களின் கைதட்டலும், ஆரவாரமும் அலைபோல அடிக்கடி எழுந்து பரவியபடி இருந்தன. சுந்தர மூர்த்தி பின்னே — அவாதான் மாகிலாமணியின் தந்தை — அவரைப்போல மற்றும் பலர் விருந்தினராகவும், அழைக்கப்பெற்றும் வந்திருந்தனர். அவர்களுக்கெல்லாம் முதல் பகுதியில் இடம் வைக்கப்பட்டிருந்தது. மாகிலாமணி பெற்றோர்களை அங்கு உட்காரவைத்து, நானும் பக்கத்தில் அமர்ந்தேன். சிறிது நேரத்துக்குப் பின் நாடகம் ஆரம்பமானது.

முதலில் வெற்றி முழக்கத்துடன் ரோம்படை வீரர்கள் அணிவகுத்து வருகின்றனர். பின்னால் மார்க்கஸ் ஆண்டனி வருகிறான், பனபனக்கும் கவசமணிந்து, முடியிலே அழகிய சிறகுகள் அசைந்திட, இடையிலே உறையிட்ட வாள் ஊசலாட. ரோம் நாட்டு வீரம் பற்றி பேசுகிறான். வெற்றிப் படைகள் சீழ் நாடுகளையெல்லாம் கைப்பற்றும் என ஆர்ப்பரிக்கிறான். “எகிப்து நாட்டு அரசியாம்-கிளியோபாட்ரா என்ற பெயரினவாம்—எகிப்து படைகளைத் தோற்கடித்து, அந்த அரசியை அடிமை செய்து, ரோம் நகர வீதியில் எனது தேரின் பின் நடத்திச் செல்வேன்” என்று ஆண்டனி சபதமிடுகிறான். வீரர்கள் ஆரவாரிக்கின்றனர்.

வீரர்கள் வானை உயர்த்துகின்றனர், போர் முரசைத் தட்டுகின்றனர், வெற்றிக்கொட்புகளை ஊதுகின்றனர்.

இந்தச் சடங்கத்தை அடுத்து இனிய மெல்லோசை தூரத்திலிருந்து வருகிறது.

வீரர்கள் தமது போர் முழக்கத்தை நிறுத்தி, உற்றுக் கேட்கின்றனர்.

தொலைவிலே வந்த சீதம் வர, வர அருகே வருகிறது. யாழின் ஒலி, குழலேசை, பவர்

பாடும் இனிய கானம் வருகிறது. வீரர்கள் முரசு தட்டுவதை நிறுத்துகின்றனர், வெற்றிக் கொம்புகளை சீழே போடுகின்றனர்.

இசை வலுவடைகிறது. வீரர்கள் ஒருவர் பின் ஒருவராக போகின்றனர், கார்த்தத்தில் இழுக்கப்படும் இரும்புத்துண்டுகளைப்போல.

மார்க்கஸ் ஆண்டனி கூவுகிறான் “என்ன, அங்கே? ஏன் போகிறீர்கள்?” என்று. “அழகின் தேவதை வருகிறதாம்!” என்று கடைசி வீரன் பதில் சொல்லிவிட்டு ஓடுகிறான். தனியாக நிற்கும் மார்க்கஸ் அலுத்துக்கொள்ள முகிழ்ந்து, கோபமடைகிறான், வானை அசைக்கிறான், காலால் நிலத்தை அறைகிறான்.

அவனது வீரர்களைச் சிதறடித்து, அவனைச் சூழ்ந்துகொள்ள ஒரு படை-ஆடிப்பாடி வரும் மகனீர் படையொன்று வருகிறது. இந்த ரோம் வீரர்களைச் சிதறிச் செல்லவைத்த அந்தப்படை, வானோடு முரசோ எதுவும் கொண்டு வரவில்லை. அவர்களின் கரங்களில் மின்னிடும் வானல்ல, மணமிக்க மலர்மலைகள் தான் சூழின்றன, அவர்கள் லேயர் என்றும் யாழைத்தான் தாங்கிவந்தனர், அவர்களின் கைகளில் மெல்லிய குழல்கள்தான் இருந்தன. இவ்வாறு வரும் “வெற்றிப்” படையை ஆண்டனி ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான். கடைசியாக அந்த மங்கைபர்தாம் கொண்டு வந்த தட்டுகளை அவன்முன் வைக்கின்றனர்.

“எகிப்து நாட்டு அரசியின் காணிக்கை!”

“எகிப்து நாட்டு அரசியா? கிளியோபாட்ராவா?” என ஆண்டனி கேட்கிறான்.

“ஆம்!” என்று அவன்—கிளியோபாட்ரா, அழகு தேவதை உடையிள், அணியும் மணியும் மின்னிட அவன் எதிரே நிற்கிறான்.

ஆண்டனி இதைச் சற்றேனும் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆச்சரியத்தால் அவன் மலைத்து நிற்கிறான். இருவரும் ஒருவரை யொருவர் உற்றுப் பார்த்துக் கொள்ளுகின்றனர், எதிரியின் பலத்தை அளவிட நினைக்கும் வாள் வீரர்களைப் போல.

“விருந்தினராக உங்களை நான் அழைக்கிறேன்” என்று அரசி வேண்டுகோள் விடுகிறாள்.

“ஓ! இல்லை! எங்களைப் பார்க்கவந்த உங்களுக்கு, நாங்கள் விருந்து தருவதுதான் முறை. ஏ! கனிமியஸ்!” எனத் தன் தளபதியை ஆண்டனி அழைத்தான்.

ஆனால் கிளியோபாட்ராவோ, முன்னினும் அதிகக் குழைவுடன், “இல்லை, வேண்டாம்! உங்களுக்கு விருந்திட, எமது தலைகளில் எல்லாம் தயாராக வைக்கப்பட்டுள்ளன. உடனே புறப்படுங்கள்! உங்கள் வீரர்களின்வரையும் உடன் அழைத்துவருங்கள்! உல்லாசப் படகுகள் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றன!” என்று கூறுகிறாள், ஆண்டனி தலையசைக்கிறான்.

இத்துடன் நாடகத்தில் முதற்காட்சி முடிவடைந்தது. நாங்கள் எதிர்பார்த்ததைவிட எல்லாம் நன்றாக இருந்தன, அதிலும் மார்க்கஸ் ஆண்டனி வேஷத்தில் மாகிலாமணி நடிப்பு மிகப்பொருத்தமாக இருந்தது. அதிலும் எனது பக்கத்திலிருந்த சுந்தரமூர்த்தி பின்னாக்கு தனது மகன் நடிப்பதைப் பார்த்து பெருமிதத்துடன் இருந்தார். ஆனால் மாகிலாமணியின் அம்மாவைக் கதைப்போக்கு அவ்வளவாகப் புரியவில்லை. எனவே “ஏன், நம்ப தம்பிக்கு ராஜா வேஷம் வேடிக்கையாகப் போட்டிருக்கிறது?” என்று கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள்.

இரண்டாவது சீனில் கிளியோபாட்ரா சிரித்துக்கொண்டு ஓடிவருகிறாள், பின்னால் அவளைத் துரத்திக்கொண்டு ஆண்டனி வருகிறான். கிளியோபாட்ரா தடுக்கி விழுகிறாள், ஆண்டனி வந்து தூக்கி நிறுத்துகிறான்.

“போதும், போதும்! கிளியோ! ஏன் இப்படி ஒடியாடி விழுகிறாய்?” என்று அவளை உட்காரவைத்து அவள் அடிகளை வருடி கிறான்.

“ஒரு மாவீரர்—படைகள் பல பெற்றவர், களம் பல வென்றவர்—உலகில் மூன்றில் ஒரு

பகுதியை ஆள்பவர்—அவர் வருகிறொன்றால் எதிர்ப் படைகளெல்லாம் அச்சமுற்றுச் சிதறிப்போகும், அப்படியிருக்கும்பொழுது அவர் தூரத்திலிருந்தொன்றால் தனியாக ஒரு பெண் என்ன செய்ய முடியும்?”

“விருந்து என்று அழைத்தாய்! ஏதோ மருந்திட்டு என்னை அடிமையாக்கிவிட்டாய்?” “மருந்தா?”

“ஆம்! அழகாகிய மருந்தால்!”

“அடிமையாகவா?”

“விடுதலையே பெற முடியாத ஒரு அடிமையாக என்னை ஆக்கிவிட்டாய்?”

“உமத்துப் பேசாதீர்கள், ரோம் வீரன் யார் காதிலாவது விழுந்துவிடப் போகிறது. பின் ரோம் நகரமே அதைச் சொல்லிச் சிரித்துக் கொண்டிருக்கும்!”

“ஏன்?”

“ஏனா? எகிப்து அரசியை அடிமையாக்கி இழுத்துவருவேன் என்று சென்ற வீரன், எகிப்து அரசியின் அடிமையாக ஆகிவிட்டாராம் என்று கேலியாகச் சொல்வார்கள்!”

“அவர்கள் எதுவேண்டுமானாலும் சொல்லிக் கொள்ளட்டும். இதோபார், கிளியோ! நான் மட்டுமல்ல, இந்த உலகத்தையே உன் அடிமையாக்கத் தயாராக ஆகிவிட்டேன்.”

“நீங்கள் வாள் வீச்சில் மட்டுமல்ல, வாய்ப் பேச்சிலும் பெரும் வீரராக இருக்கிறீர்கள்!”

“வேடிக்கைப் பேச்சல்ல, என் அசுரியே! விரைவிலே நான் வெற்றிகொள்ளும் கடுகனை உனக்கு அடிமையாக்கிக் காட்டுகிறேன்.”

“மறுபடியும் சத்தமிட்டுக் கூவாதீர்கள். ஆக்டோவியஸ் காதில் விழுந்தால் ஆபத்து உண்டாகலாம், உமது மனைவி பல்வியா கேள் விப்பட்டால் கோபிப்பான், ரோம் சந்தைக் கடையில் வேடிக்கை பேசுவோர்களுக்கு பேச்சு கிடைத்துவிடும்!”

“மீண்டும் அவற்றைப் பற்றி என்னிடம் கூறுதே! உன்னைச் சந்தித்ததிலிருந்து அந்தச் சந்தைக்கடையை நிறுத்துவிட்டேன்! ரோம் நகரம் டைபர் நதியில் அமிழ்ந்து போனாலும் நான் கவலைப்படப் போவதில்லை! கிளியோ!

என் நைல் நதி நாகமே! ஏன் இப்படி நேரத்தை வீணாகப் போக்கவேண்டும்! வா, போகலாம்! இல்லை, நடந்துவராதே, உன் சிற்றடிகள் நோகும்!”

இத்துடன் இரண்டாவது காட்சி முடிந்து திரை விழுந்தது. என் பக்கத்திலிருந்த சுந்தர மூர்த்தி பின்னிரு ஒரு சந்தேகம் வந்தது. “அந்தப் பெண் யார்?” என்று கேட்டார். கதையை இன்னும் சரியாகப் புரிந்துகொள்ள வில்லையென்று நினைத்து “கிளியோபாட்ரா! முதல் சீனில் வந்தவள்தான்!” என்றேன்.

“ஆமாம் அவள்தான் யார்?”

கதை ஆரம்பத்தையே விளக்கவேண்டியிருந்தது. “கிளியோபாட்ராதான் எனக்கு எகிப்து நாட்டு அரசி! அவள் மார்க்கஸ் ஆண்டனியைச் சந்திக்க...” சுந்தரமூர்த்திபின்னை இடைமறித்து, “அதைக் கேட்கவில்லை. அந்தப் பெண் உங்கள் வகுப்பில் படிக்கிறாளா?” என்று கேட்டார். அவருடைய சந்தேகத்தின் காரணம் எனக்குப் புரிந்தது. நான் கிரித்துக் கொண்டு, “இல்லை, அந்த வேஷத்தை ஒரு பையன்தான் போட்டிருக்கிறான்!” என்று சொன்னேன். அவர் சமாதானம் அடைந்தார்.

நாடகம் தொடர்ந்து நடைபெற்றது. சிலசில சமயங்களில் பாடத்தை ஒப்பிப்பதுபோல் இருந்தபோதிலும், பொதுவாக எல்லோரும் உணர்ச்சியுடன், தமது பாகத்துக்குப் பொருத்தமான முறையில் நடித்தனர். எல்லோரையும் மிஞ்சி காணப்பட்டவன் மாசிலாமணி. ஆண்டனி வேஷத்தில் நடிக்கிறவன் அவன்தான் என்று சொன்னால் யாரும் நம்பமாட்டார்கள். நாடக பாத்திரத்துக்கு ஏற்றவாறு தன்னை மாற்றிக்கொண்டு நடிக்கும் அற்புத நடிக்க அவன் காட்சியளித்தான் அதற்கு முன் நாடகத்தில் நடித்துப் பழக்கமில்லை யென்றபோதிலும், ரோம் வரலாறு, பண்டுகள், ரோம் வீரர்களின் பழக்கவழக்கங்கள், சீசர், ஆண்டனி, முதலானவர்களின் வாழ்க்கை வரலாறுகள் முதலியவற்றை மனப்பாடம் போல் நன்கு தெரிந்துவைத்திருந்ததால், மாசிலாமணியால் அவ்வளவு திறமையாக நடிக்க முடிந்தது. அவனுடைய நடிப்பை அன்று போற்றார் யாரும் இருந்திருக்க முடியாது. ஆனால் நாடகம் முடிவதற்கு சிறிது நேரம் இருக்கும்பொழுது எதிர்பாராத சம்பவமொன்று நிகழ்ந்தது.

அந்த சீனில் ஆண்டனி தனது படைத்தலைவர்களுடன் கலந்து போர்த்திட்டங்களைப் பற்றி யோசித்துக்கொண்டிருக்கிறான். அவனுக்கு எதிராக ஆக்டேவியஸ் பெரும் படைகளுடன் வருகிறான் என்பதைப் பற்றி கேள்விப்பட்டதும் அந்த ஆலோசனை நடைபெறுகிறது. முதல் எதிர்ப்பு கடற்போரிலா, அல்லது தரைப்போரிலா என்று விவாதித்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். அந்தச் சமயத்தில், ஆண்டனி வாளை உருவிக்கொண்டு, அங்குமிங்கும் நடமாடி தாக்குதல்களைக் குறித்தும்பொழுது, ஒருதலைவ அவன் வீசி யெடுத்த வான், நாடகமேடையில் கட்டப்பட்டிருந்த ஒரு கயிற்றை அறுத்து விட்டது. உடனே மேலிருந்து ஒரு சின் சமூன்றுவா, அதில் கட்டப்பட்டிருக்கும் பலமான மரம் மாசிலாமணியின் தலையிடு மோதி கீழே சாய்த்துவிட்டது. உடனே கூக்குரலுடன், பக்கத்திலிருந்தவர்கள் அவனைத் தூக்கிக்கொண்டு போனார்கள். முன் திரை தாழ்த்தப்பட்டு, விளக்குகள் போடப்பட்டன. நானும், சுந்தரமூர்த்தி பின்னையும், அவருடைய மனைவியும் உடனே எழுந்து மேடைக்குப்பின் போய்ப் பார்த்தோம். அதற்குள் டாக்டர் வந்து அவனைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். பின்னைக்கு ஏதோ ஆபத்து என்று பெற்றோர்கள் பதறிவிட்டனர். ஆனால் “ஒன்றுமில்லை, சிறிது மயக்கம், தெளிந்துவிடும்!” என்று டாக்டர் சமாதானப்படுத்தினார். நானும் தலையைப் பிடித்துப் பார்த்தேன், ரத்தக் காயம் ஒன்றும் ஏற்படவில்லை.

கடைசியாக, மூர்ச்சை தெளிந்து மாசிலாமணி எழுந்து உட்கார்ந்தான், சுற்றிலும் பார்த்துவிட்டு, மேடைக்குப்போகத் தயாரானான். மூர்ச்சையைடைந்து தெளிந்து இருப்பதாலும், மிகவும் பலவீனமாகக் காணப்பட்டதாலும், மேற்கொண்டு நடிக்க அவனை யாரும் அனுமதிக்கவில்லை. நாடகத்தை அத்துடன் நிறுத்திவிட்டார்கள். சுந்தரமூர்த்தி பின்னை ஒரு கார் கொண்டு வரச்செய்து, அவனை அழைத்துக்கொண்டு தான் தங்கியிருந்த இடத்துக்குப் போய்விட்டார். மாசிலாமணியின் அம்மாவும் முதலில் கலக்க மடைந்த போதிலும், பின் மூர்ச்சை தெளிந்ததும் கொஞ்சம் தைரியமடைந்தார்கள். போகிற பொழுது, “ஏதோ படிக்கிறதை விட்டுவிட்டு, டிராமா, கிராமானு சொல்லி, ஏன் இப்படி-

மூர்ச்சை போடலாம்!” என்று ஒரு பாட்டு பாடிவிட்டுதான் அவர்கள் போனார்கள்.

அதற்கப்புறம் இரண்டு மூன்று நாட்கள் நான் மாசிலாமணியைப் பார்க்கவில்லை. ஏதாவது உடம்புக்குச் சரியில்லையோ என்று நினைத்து ஒரு நாள் மாலை அவன் தங்கியிருந்த வீட்டில் போய் பார்த்தேன். எங்கோ வெளியில் போயிருப்பதாக வேலைக்காரன் சொன்னான். அதற்கப்புறம் பரிட்சைகள் ஆரம்பித்தன. அதில் நான் மீண்டும் அவனைப் பார்க்க முடியவில்லை. ஆனால் அவன் பரிட்சைக்கு வராதது எனக்கு ஆச்சரியமாயிருந்தது. ஏதோ ஒய்வாக இருக்கவேண்டுமென்று டாக்டர் சொன்னதாகவும், அதன்பேரில் மாசிலாமணியை அவன் அப்பா அழைத்துக்கொண்டு போயிருப்பதாகவும் கேள்விப்பட்டேன். அதற்குமேல் தெரிந்துகொள்ள அப்பொழுது எனக்கு நேரமில்லாது போயிற்று.

பரிட்சைகள் முடிந்ததும் என்னை வெளியில் தலைகாட்ட முடிந்தது. அதற்குள் மாசிலாமணி மீண்டும் சென்னைக்கு வந்திருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டதால், அவனைப் பார்க்கப் போனேன். அடையாளத்தில் ஒரு தனிமையான இடம் — சுற்றிலும் பெரிய தோட்டமும், மத்தியில் அழகான மாளிகையும் உள்ள இடத்தில்—அதற்குமுன் யாரோ ஒரு ஜமீன் தார் குடியிருந்த பங்களா என்று சொன்னார்கள்—அவர்கள் தங்கியிருந்தார்கள். நான் போனதும் காவல்காரன் தடுத்து நிறுத்தினான். இது புதுமையாக எனக்குப் பட்டது. மாசிலாமணியைப் பார்க்கவேண்டுமென்று சொன்னதும், என்னை ஏற இறங்கப் பார்த்து விட்டு, என்னை ஒரு ஹாலில் உட்காரவைத்து, என் பெயரை எழுதி வாங்கிக்கொண்டு உள்ளே போனான். மாசிலாமணியைப் பார்க்க இவ்வளவு காவலா என்று நினைத்தேன்.

நான் உட்கார்ந்திருந்த ஹால் மிகவும் நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. அங்கு இருந்த ஒலியங்கள், சிற்பங்கள் இவைகளைச் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டேன். அதையடுத்திருந்த ஒரு அறையில், வேடிக்கையான கத்தி, கவசங்கள், தலைமுடிகள், கேடயங்கள்முதலியன இருந்தன. அந்த ஜமீன்தார் இத்தகையபழம் சாமான்களை ஒரு பொழுதுபோக்காகச் சேர்க்கிறார் என்று நினைத்தேன். ஆனால் அந்தப் பழைய சின்னங்கள் புதுமையாக—நமது நாட்டுக்குப் புறம்

பானவைகளாகத் தோன்றின. கடைசியாக அங்கு நிறுத்தப்பட்டிருந்த ஒரு இருப்புக்கவச மணிந்திருந்த, போர்வீரன்—மரப்பொம்மை மீது இருமபுக்கவசம், முடி முதலியன போடப் பட்டிருந்தன—அதைப் பார்த்ததும் ரோம் போர்வீரன் போலிருந்தது. திரும்பவும் சுற்றிலும் பார்த்தேன், எல்லாம் ரோம் நாட்டு வரலாறில் காண்பிக்கப்படுபவைகளாக இருந்தன. ரோம் நகரக் கண்காட்சியாலிலிருந்துதான் இவைகளை எடுத்துவந்தார்களோ என்று நான் ஆச்சரியத்துடன் அவைகளைப் பார்வையிட்டேன். கொண்டிருந்தேன்.

அந்தச் சமயத்தில் ஒரு கதவு மெதுவாக அசைந்தது. கவசமணிந்த ஒரு உருவம்—ரோம் போர்வீரன் ஒருவன் உள்ளே துழைந்து நின்றான். எனக்கு ஆச்சரியம் போய், பயம் தோன்றியது. எங்கோ கனவுகாண்பதுபோலிருந்தது, ஆனாலும் எதிரே ஒரு ரோம் வீரன் நிற்கிறான். பக்கத்திலிருந்த நிலைக்கண்ணாடியில் என்னைப் பார்த்துக்கொண்டேன். நானும் இருந்தேன். கண்ணைக் கசக்கிக்கொண்டு, ரோம் உடைகளைப் பார்த்ததால் ஏற்பட்ட மனப்பிரமை என்று நினைத்து, வெளியே போக திரும்பினேன். ஆனால் அந்த உருவம் என் பக்கத்திலேயே வந்துவிட்டது. பயத்தில் என் மாப்பு படபடத்தது, ஒடலாமென்றுலோ கால்கள் வளைந்துவிட்டன. அந்தப் பொல்லாத உருவம் அத்துடன் நின்றதா? “முத்து” என்று என் பெயரையும் கூப்பிட்டது!

ஆனால் அந்தக் குரல் எனக்குப் பழக்கமானதாகத் தோன்றியது. தைரியத்தை வரவழைத்துக்கொண்டு திரும்பிப் பார்த்தேன். அதற்குள் அந்தப் போர்வீரன் தன் இருப்பு முடியை எடுத்துவிட்டான். அந்தப் போர்வீரன் வேறு யாருமில்லை, என்னுடன் படிக்கும் தங்கவேலு தான்!

“என்னடா இந்த வேஷம்?” என்று கேட்டேன்.

“இங்கே இருக்கிற எல்லோரும் இதுமாதிரி வேஷந்தான் போட்டுக்கொள்ளவேண்டும்.”

“ஏன்?”

“மாசிலாமணியைப் பார்க்கவேண்டுமென்றால், இப்படித்தான் போகவேண்டும்.”

எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை.

26

"மன்றம்" விற்பனையாளர்கள் தேவை

இதற்குக் கண்ட ஊர்களில் மன்றம் இரண்டு முன்பு கட்டக்கூடிய விழாவை யானிதேவை.

செங்கற்பட்டு
காணக்கால்
விருதுநகர்
கோவில்பட்டி
சங்கரன்கோவில்
சீர்காழி
அம்பாசமுத்திரம்
திண்டிக்குல்
கோபிச்செட்டிப்பாளையம்
திருவள்ளூர்
எரல்

அம்மைப்பன்
பன்குட்டி

மன்றம் விற்பனையாளர் இல்லாத ஊர்களில்
இவர் விற்பனையாளர் தேவை.

விபரங்களுக்கு :

நிர்வாகி,

'மன்றம்'

26, நைவியப்பன் தெரு, மன்னாடி,
சென்னை-1.

விற்பனையாளர்க்கு

விற்பனையாளர்களில் பெரும்பாலானவர்கள், தாங்கள் தொடக்கத்தில் கொடுத்த வாக்குறுதியை அறிவே பற்றாதுவிட்டு, கண்ணியக் குன்றவாக நடந்து கொள்வதைக் கண்டு மிக வருந்துகிறோம். அப்போதைக்கப்போது பாக்கித் தங்காத வகையில், பட்டியல் தொகையை அனுப்பி வைக்க வேண்டுகிறோம். பட்டியல் தொகை முன் கட்டியே வந்து சேரவிடில், இதழ்கள் அனுப்பப்படுவது நிறுத்தப்படும் என்பதை உறுதியாய்த் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

அதிக இதழ்கள் வேண்டுமென்றால், அதற்கான முன்பணம் அனுப்பவேண்டுகிறோம். போதுமான முன்பணமில்லாது இதழ்கள் அனுப்ப இயலாது.

நிர்வாகி,
'மன்றம்'

'மன்றம்' கட்டண விபரம்

உள்ளாடு	வெளிகாடு
ஆண்டுக் கட்டணம்	6—0—0 7—8—0
ஆறுமாதம் "	3—0—0 3—12—0
தனி இதழ் "	0—4—0 0—5—0

தொழிற்களுக்கு

மன்றத்திற்கு புதிதாக சந்தா அனுப்பும் தொழிற்கள் தங்கள் முகவரியைத் தெளிவாக எழுதியனுப்ப வேண்டுகிறோம்.

நிர்வாகி,
'மன்றம்'

END OF
ISSUE